

1. ЕКС. ПЛАНИНСКА МЕСТНОСТ. ПРИВЕЧЕР.

Хълмиста планинска местност – храсти, диви круши, вековни дървета. Понататък – непроходима гора, след нея планина.

Джип „мицубиши“ се движи, спира сред каменливата пустош.

От колата излизат **Атанас (Наско)**, **Никол** (на 35 години, с открито лице и привлекателна външност) и **Емил**. На задната седалка остава **Дончо**, момче на 13 години.

Никол и Емил оглеждат местността. Тя носи дигитален фотоапарат. Наско се облекчава зад едни храсти.

Наоколо е тайнствено красиво. Златисточервен залез.

Дончо върти потенциометъра на радиото – чува се само прашене. Покатерва се на покрива на джипа. Сяда, улавя с ръка антената на колата. Пращенето секва. Зазвучава музика.

НАСКО

- Слез оттам и престани!

Дончо не реагира. Наско разперва безпомощно ръце. Никол отива и загася радиото. Изважда сак, оттам – увити сандвичи. Дава на Дончо, който почва да яде, Емил също, Наско отказва.

НАСКО

- Кафе остана ли?

НИКОЛ

- Достатъчно пи. Имам вода. Трябва да видим дали тук няма някоя чешма, да напълним хубава вода.

ЕМИЛ

- Къде чешма в тази дивотия?

Емил сяда на тревата. Настъпва тишина. Дончо поклаща крака, седнал на покрива. Наско обикаля наоколо, оглежда.

ЕМИЛ

- Е, и?.. Знам защо ти харесва, но го видя какъв е пътя! – Подритва гумата на джипа, цялата в кал. – И е на седемдесет километра от София.

НАСКО

- Имало интересни камънаци... Но така като гледам, май сме объркали мястото.

ЕМИЛ

- Да бием толкоз път за няколко пикливи епизодчета! Поне да беше филм като филм!.. Можем да снимаме на всяка поляна край София. – Дояжда сандвича

и се надига. – Поразходихме се малко, стига толкова. Да се връщаме, че не ми се кара на фарове по тия баири... Забравих да те питам, кой плаща пътя, хотела?

НАСКО

- Аз, кой друг!

Емил го гледа слисан. Няма думи.

Поглежда към Никол, очаква подкрепа от нея. Тя само вдига рамене.

ЕМИЛ

- Тръгваме ли? Дончо, хайде, мойто момче, слез оттам.

С калните си маратонки той е оставил следи по стъклото на джипа.

Емил му подава ръка, но Дончо нехае. Емил събува калните му маратонки и със стрък трева изчиства стъклото.

ДОНЧО

- Аз тях въобще не си ги свалям, даже когато спя! Обуй ме веднага!

НАСКО

- Ще престанеш ли най-накрая?.. Трябва да го намерим това място, да има поне някакви руини, нещо интересно, иначе става пълна бутафория.

ЕМИЛ

- Имаме всичко на всичко един кон! И едно наметало с две факли. Това вече е бутафория. Независимо дали искаш или не.

Емил сяда зад волана. Наско пали цигара. Никол изважда термос, налива му чашка кафе. От сака се подава сценарий, заглавието е “ОТШЕЛНИКЪТ ОТ ПАРОРИЯ” – Четвърта серия; ТВ възстановка, 27 мин.

ДОНЧО

- Вижте, вижте! Това се казва анаконда!

Недалеч от джипа пълзи змия. Никол, без да се плаши, ѝ прави няколко снимки.

Емил, ужасен, набързо обува калните маратонки на краката на Дончо. Улавя момчето и се опитва насила да го свали. Дончо го отблъсква с крак.

Емил, ядосан, сяда зад волана. Почиства рамото си от калта. Наско сяда на един камък, остатък от скала.

Никол се приближава, подава му кафето.

НИКОЛ

- Змиите лежат точно под такива камъни.

НАСКО

- Най-обикновен смок! Дай да видя!

Никол показва на дигиталния си апарат няколко фотоси на местността. Наско си слага очилата, преглежда ги. Сравнява крушата от снимката с истинската круша.

НАСКО

- Това е по-интересно от това! – Има предвид, че снимката е по-интересна от истинската круша. – Винаги е така, не знам защо.

Дончо изведнъж застива. **Забелязва нещо в дърветата в началото на гората!** Зрението му е удивително остро.

ДОНЧО

- Ей, има някой там! Вижте в оня гъсталак там!

Никол и Наско вдигат глави. Не забелязват нищо. Но Дончо е видял голямо гнездо от клони и сено, нещо като колиба, направена в дървото. Човекът се разшава в гнездото. Ловко се приземява долу.

Едва когато мъжът тръгва към тях, Никол, Наско и Емил го виждат. Той е неугледен овчар, планинец, с омазнена бейзболна шапка, с праметната торба през гърдите, облечен с шлифер-манта. Носи гумени цървули и шаячен войнишки панталон, в ръка яка тояга. Дончо му маха отдалеч, надавайки приветствен вик. Овчарят спира недалеч, гледа недоверчиво.

ОВЧАР

- Какво търсите насам? Ако сте иманяри, няма за ровене, всичко преровиха.

Наско му предлага цигара. Овчарят се приближава, взема я, но отказва да запали.

НАСКО

- Казаха ни, че имало някакви развалини тука, зидове...

ОВЧАР

- Това е било на прадядо ми. Сега е мое, е-е-е до оня баир! - ръката му описва дъга. – И документ имам! Тука и параклисче е имало, едвам се подавало от земята. Ей, там!

Овчарят се отдалечава и очертава с жест къде е бил параклиса.

Наско се изправя, поглежда голата земя наоколо, след това и необикновения си събеседник. Никол междувременно му прави няколко снимки.

Емил излиза от джипа, приближава се. Двата с Емил разменят погледи.

НИКОЛ

- Манастирът, за който говорим, е много стар, от четирнайсти век. Вие сигурно имате предвид някой по-нов параклис?

ОВЧАР

- Стар си е бил параклиса, и крушата е оттогава, от време онò. И даже лечебница е имало. Кайнакът доскоро си течеше, когато още въдех стадо. Ей там по-долу има дере, оттук не се вижда.

ЕМИЛ

- Наско, не ми се прибира по нощите!

Но Наско не го чува, а гледа към крушата, където е бил извора.

НАСКО

- Снимай!

Никол прави няколко снимки на местността.

Дончо се обръща в противоположна посока. **Дочува нещо.** Слага длан на челото, вперва поглед в далечината. Наостря слух.

ДОНЧО

- Кола идва оттам! Откъдето дойдохме и ние!

Едва след секунди и останалите чуват нарастващия шум. Направо през каменистото поле, без да следва коларския път, се приближава опел комби. Овчарят се ухилва, в устата му са останали само няколко зъба.

Колата спира. От нея излиза мъж с бяла риза и старомодна вратовръзка. Тръгва решително към групата.

МЪЖ

- Какво става? Кои са тези? Ти ли си ги довел? - обръща се грубо към овчаря. - Нали сме се разбрали нещо с тебе?

ОВЧАР

- Непознати са.

БРАТ НА ОВЧАРЯ

- А ти какво правиш тука като са непознати? Хайде, марш!

ОВЧАР

- Имотът си наглеждам, това правя.

Непознатият мъж изругава и блъсва силно овчаря. Онзи пада по гръб. Пропълзявайки страхливо, отстъпва заднишком към дървото.

МЪЖ

- Хайде, да те няма! Не го слушайте тоя! - обръща се към Наско. - Брат ми е, ама по-добре да не беше. Мястото е мое. И нямате работа тука.

НАСКО

- Правим оглед за една телевизионна продукция. Става дума за един отшелник, който е живял по такива места. Може би...

МЪЖ

- Не знам. Мисля да строя тук, ще правя ловно стопанство. Но първо ще вдигна една ограда и ще вържа едно куче! - Той напъжда овчарят, но онзи не помръдва. - Хайде, върви да спиш с козите! И да не съм те мярнал вече тука, че главата ти откъсвам!

Емил с кисела физиономия сяда зад волана. Натиска клаксона. Наско се колебае. Никол докосва Наско – да се махат по-бързо.

Непознатият мъж грабва камък и го запокитва към овчаря.

Овчарят заобикаля вековната круша. Внезапно измъква от клоните й остър сърп. Размахва го. Той изсвистява на фона на златисточервения залез.

Озъбва се към брат си. От гърдите му се изтръгва диво ръмжене.

Непознатият се спуска към него. Овчарят побягва през каменистата поляна. Двамата скоро се изгубват в гората.

Дончо наблюдава с ръка над очите и се забавлява. Лицето му обаче изведнъж се изостря, той напряга зрение.

ДОНЧО

- Нещо става там! Вижте, вижте!

НАСКО

- Слизай, хайде! На теб говоря, тръгваме!

Дончо се ядосва задето са прекъснали зрелището му.

ДОНЧО

- Да не съжаляваш после! Няма ли да видите какво става?

Баща му го улавя, смъква го насила долу. Разтърсва го.

НАСКО

- Престани да се лигавиш, момче! Престани!

ДОНЧО

- Добре де, остави ме!

С омерзение се отдръпва от баща си. Намъква се в джипа с калните обувки.

Наско се обръща към гората, където изчезнаха овчаря и непознатия. Чуват се само далечните им крясъци. Наско се засуетява какво да предприеме.

ЕМИЛ

- Хайде, това не е наш проблем! – Пали двигателя. - Само остана да се забъркаме в някаква история. Планинските истории нали знаеш как свършват?

Дончо си слага уокмена.

Наско мълком влиза в джипа. Емил потегля веднага. Дончо, седнал на задната седалка, се обръща, застава с гръб към шофьора, с лице към задното стъкло. Гледа към гората, с уокмен в ушите.

Лицето му изстива, става непроницаемо.

Над гористите върхове догаря златисточервения залез.

2 ИНТ. МЕБЕЛЕН ЦЕХ. ДЕН.

В мебелния цех има десетина работници, някои от тях с предпазни очила. Голямата фреза е в ремонт, край нея се въртят монтьори.

На друга по-малка фреза работи **Иван, 40-годишен**. Разбичва дъски. Машините, макар и малко на брой, кънтят оглушително; не чуваме какво вика един от работниците към Иван.

Втори работник сваля очилата. Почва да ръкомаха към Иван да спре фрезата.

Иван се приближава. Вторият работник му вика нещо на ухото. Иван го гледа недоверчиво, сякаш не разбира какво му говорят. Сочат му към стаичката на началник-смяната. Иван спира фрезата. Взема пътем предпазните си очила, оставени настрана.

Влиза в стаичката на началника. Вътре – почернели, изпочупени прозорчета и старомоден пулт. Началникът и жена в гащеризон се смеят. Млъкват когато влиза Иван. Той държи в ръка **предпазните очила**.

НАЧАЛНИК

- Мишо...

ИВАН

- Казвам се Иван.

НАЧАЛНИК

- Иване... Пак си без очила. Не бива да работиш без очила, после мен ме наказват.

Иван кимва извинително и слага очилата.

Началникът му подава някакъв документ.

НАЧАЛНИК

- Прочети това и се подпиши. За какво да висиш тука? Ще идеш навън, ще завъртиш сервизче, фирмичка. А когато и мен ме изхвърлят, ще ме вземеш при тебе. Става, ли?

Иван поглежда документа. Това е ЗАПОВЕД ЗА ПРЕКРАТЯВАНЕ НА ТРУДОВ ДОГОВОР ПО ЧЛ. 64.

Иван отваря уста нещо да каже, но не знае какво. Сваля предпазните очила.

НАЧАЛНИК

- Всъщност можеш да ги задържиш. Говоря за очилата. - Началникът взема очилата от ръцете му, оглежда ги и му ги връща, но вече като че му връчва подарък. – Едни очила, не е кой знае какво, но все пак. Задръж ги като спомен. Съжалявам, братче, но нищо не мога да направя. Не зависи от мен.

Началникът отваря обемиста папка. Там има вече няколко такива договори .

НАЧАЛНИК

- Ти беше... не Мишо, а Иван - вглежда се той в документите и отмята с чавка някакво име. – Все тоя Мишо ми е в главата. Да вземе да се хвърли от шестнайстия етаж. Много пиеше, може да го знаеш, от ремонтния... Не помня имена, но твоето го запомних. Иван... Това беше всичко, благодаря ти, Иване.

Иван го гледа един миг. Не знае какво да каже, въпреки че иска да каже много неща. Тръгва объркан. Вижда предпазните очила в ръката си.

Връща се, захвърля очилата на бюрото и излиза.

3. ИНТ. ПРОВИНЦИАЛЕН ГРАД. ХОТЕЛ. НОЩ.

Наско, Никол и Емил разглеждат на мониторчето на фотоапарата снимки на мъже (30-40 годишни). Емил е отегчен. Наско – също. Дончо лежи на леглото. Отворил е преносимия си компютър, пише в него.

Зазвучава гласът на Дончо:

“17 май. Двамата се скриха в гората. Видях всичко, което стана после. Овчарят размахва сърпа. Сбиха се, паднаха на земята. Другият измъкна сърпа и го заби в корема на брат си. Овчарят падна, почна да се гърчи и онзи го остави, излезе от гората. Държеше кървавия сърп в ръка.

Лицето на Дончо. Той спира да пише... Появяват се картини.

Гората... Телата на двамата братя - овчаря и непознатия. Боричкат се. Купчина тела. Храсти. Сърп. Нечия ръка го стиска. Забива го в корема на другия. Стонове... Кръв капе в тръните. Острието на сърпа е кърваво. Непознатият излиза от гората. Златисточервеният залез свети над главата му. Кървавият сърп в грубата му ръка. Острието на сърпа жъне трева и ниски храсти. Кръвта по металното острие постепенно се изтрива...

В същото време Наско, сложил очила, продължава да гледа снимките. Пред очите ни минават мъжки лица – неугледни, банални физиономии. После гледа и снимката на овчаря планинец. Изругава безпомощно.

ЕМИЛ

- Вземи си професионален актьор. Поне да не се налага да го учиш и да язди! Един яд по-малко.

НАСКО

- Иска ми се непознато лице, с някакво излъчване.

ЕМИЛ

- Двайсет дена преди снимки нямаме главен герой! Погледни ги! – Сочи мониторчето. – Това ли ти е излъчването – смачкани, утрепани? Но прави каквото знаеш, не ти се меся, аз съм техническо лице.

Никол пали нова цигара. Емил се прозява.

НАСКО

- Какво ще кажеш? – въпросът му е към Никол.

НИКОЛ

- Ти си режисьорът, не аз.

НАСКО

- Никога ли нямаш мнение?

НИКОЛ

- Зависи! Понякога нямам!

ЕМИЛ

- Е, аз съм дотук! - Поглежда с ужас часовника. – Лека нощ. Имаш ли още от ония хапове?

Наско бръква в джоба на якето си. Подава му две дражета.

Емил ги взема и излиза. Наско с досада изключва мониторчето на фотоапарата.

Едва сега забелязва Дончо, който продължава да сърфира.

НАСКО

- Още ли не си легнал? И стига с този компютър, няма ли други интересни неща за тебе? Нали дойде да видиш нещо по-различно?

Дончо неохотно загася компютъра. Ляга си както е с дрехите.

НИКОЛ

- Съблечи се!

ДОНЧО

- Като излезеш - тогава!

Наско и Никол се споглеждат. Никол избухва в смях, но се възпира. Целува Наско по бузата и става да си ходи.

НИКОЛ

- Извинявай, грешката е моя, не съобразих. Не съм забелязала, че си вече голямо момче. Лека нощ.

ДОНЧО

- Не знам дали съм голямо момче, но със сигурност ти не си малка.

Никол е засегната, но не му отговаря. Наско е отчаян от поведението на Дончо.

Никол излиза.

Дончо се съблича набързо, ляга, обръща с гръб към баща си. Затваря очи, почва да се преструва, че хърка.

Наско помълчава. Изважда от джоба си друго драже и го пие с вода в банята.

НАСКО

- Защо се държиш така с Никол? С нея имаме сериозни намерения. Тези преструвки, халюцинации... Не ти ли омръзнаха вече? Защо ми лазиш по нервите? Какво искаш да ми докажеш всъщност?

ДОНЧО

- Само не намесвай майка ми.

Наско го гледа от прага на банята безпомощен.

НАСКО

- Престани. Не може да се държиш така. Лекарят ти каза много ясно...

ДОНЧО

- Ще ме оставиш ли да спя?

НАСКО

- Повече няма да правиш такива циркове! Като се върнем в София, ще ти забраня да киснеш пред този компютър. Виж се на какво си заприличал!

Наско загася светлината и излиза от стаята.

Влиза в съседната стая без да почука. Никол излиза от банята, взела е душ. В хавлия е. Косата ѝ е мокра, а тялото ѝ привлекателно. Наско стои безразличен срещу нея. Тя го привлича, прегръща. Но той е изморен. Никол го оставя.

Почва да си суши косата.

НИКОЛ

- Скоро ще ме смениш с някоя снимка.

НАСКО

- Това предаване, както го нарича Емо, искам по-бързо да го завърша. Да ми се маха от главата... Да мълчиш четирсет години – как ти се струва? Мислиш ли, че може да стане игрален филм от това?

НИКОЛ

- Не обичам точно този тип филми. И въобще, уморих се от вашите глупости. Нищо вече не мога да гледам като нормален човек

НАСКО

- Мислех, че искаш да ставаш художник-постановчик?

НИКОЛ

- Не съм си го и помисляла! Бъркаш ме с някого.

Двамата се гледат известно време.

НАСКО

- Тогава защо дойде в телевизията?

НИКОЛ

- Защото ти ме извика! Какво ти става, понякога наистина се лигавиш. Дончо ти влияе зле. Трябва нещо да измислиш в тази посока, но не искам да ти

давам съвети. После аз ще излязла лошата... Искаш ли да излезем някъде? Може би има някое барче отворено?

Наско я гледа със смесица от досада и любопитство.

Тя се просва разголена на леглото и се отнася в мисли. Телевизорът работи, но с изключен звук. Тя сърфира по каналите. Отблясъци преминават по лицето на Наско.

В стаята си Дончо включва компютъра. Сърфира в мрежата. Намира цирково шоу. Блестяща арена, излизат дузина акробати. Изпълняват сложен номер с летящи люлки и премятания във въздуха.

Дончо гледа без да вижда. Отваря файла с текстове от своеобразния си дневник. Докато пише, звучи гласът му.

Гласът на Дончо:

“ Мамо! Сигурно вече спиш. Няма да те будя. Изгубих си съня, защото спя в една стая с Наско. Не исках да тръгвам с него, но той ме взе насила. За да не мисля за теб. Слава богу, сега отиде при Никол и аз съм сам. Тя не се казва Никол, а Николина Петрова Георгиева. Сваля Наско, защото живее на квартира и ѝ трябва апартамент. Няма да се учудя, ако му направи дете и в един прекрасен ден се пренесе да живее при нас. В момента се стараят да не вдигат шум, но аз ги чувам. Чувам ги...

Докато звучи **гласът**, се чува удрянето по клавишите, но заедно с него и приглушените **любовни стонове** на Никол и Наско от съседната стая.

Дончо става, запушва ушите си. Звуките не изчезват, дори се усилват!

Дончо ходи из стаята. Болезнено развитият му слух го кара да се свие в ъгъла. Любовите стенания се увеличават.

Той навлича дънките и якето. Изскача от стаята.

Спуска се по стълбите. Излиза извън хотела. Известно време тича.

Поглежда към едрото звездно небе, нависнало над града. Спира.

Една звезда се движи горе. Това е **спътник**.

Изостреното му зрение го отнася все по-надалеч и той сякаш вече вижда корпуса на спътника, с надписите по него, антените, слънчевите батерии...

4. ИНТ. КРАЕН КВАРТАЛ НА СОФИЯ. ДОМЪТ НА ИВАН. НОЩ.

Домът на Иван. Едноетажна къща с двор в краен квартал. Вътре – безлично, донякъде отблъскващо.

Иван загася лампата. Съблича се. Опитва да легне върху жена си **Райна**. Тя е надхвърлила 40-те и не се отличава от други жени на тази възраст в този квартал.

РАЙНА

- Остави ме, неразположена съм.

ИВАН

- Лъжеш... Недей да лъжеш, Райне.

РАЙНА

- На теб всичко ти е лъжа. Цял ден съм висяла по опашки. И това ти е лъжа.

Иван се отдръпва. Пали цигара.

Сяда на масата по гащи, яде останки от нераздигнатата вечеря, зяпа филм.

Райна мушва лицето си под завивката. Почва да плаче там.

В краката на Иван се отърква котката. Той с яд я захвърля настрана.

ИВАН

- Извинявай! Е, стига де! Не е хубаво да цивриш посред нощ.

Застава прав до прозореца. Отвън се вижда част от градината със скоро засятите лехи картофи и лук.

РАЙНА

- Какво стърчиш като сомнамбул? - подсмърча тя. - По-добре се наспи, утре пак ще се излежаваш до обяд. Имай поне малко милост.

Иван се е зазяпал към небето. Там **спътник** пресича бавно звездния мир.

РАЙНА

- С гледане нищо няма да оправиш. Трябва да си намериш работа, поне ти. Майка ми не може вече да ни помага както досега. Трябва сами да се оправяме.

ИВАН

- Ще ме оставиш ли за малко на мира? - Той счупва нещо в стената. - Да помисля една минута! Ще ме оставиш ли?

РАЙНА

- Какво има да мислиш? Трябва да си намериш работа.

ИВАН

- Цял ден съм обикалял! Няма да умрем от глад. Гладни гробища няма! Ще се хвана някъде на първо време, пък после ще му търсим колая.

РАЙНА

- Лека нощ.

Тя се обръща към него и го гледа в тъмното, прозява се. Той се е загледал безсмислено в телевизора.

ИВАН

- Заспивай. Не съм нито първия, нито последния, дето са го изхвърлили. Колкото по-рано, по-добре! Тези дето ги съкратиха най-напред, първо ги оплаквахме, пък после те криво-ляво се оправиха. Кой – фирмичка, кой – сервизче, кой – гаражчето преправил на магазинче... Сега вече е по-трудно. Почват да затварят. Но няма страшно, не му мисли, все ще се оправим някак.

РАЙНА

- Ела, де! - тя вдига завивката, оголвайки пети.

Иван пали нова цигара. Райна обаче го чака.

Той сяда откъм краката ѝ. Почва да ѝ прави масаж по босите ходила. Тя примира от удоволствие. Умълчава се и се унася в сън.

5. ЕКС. ШОСЕ. ДЕН.

Емил, Наско и Никол, пътуват с джипа. Звучи музика от радиото.
Дончо на задната седалка играе игра на компютъра. Никол дреме.

Лицето на Дончо. Компютърната игра...

Зазвучава гласът на Дончо:

“Мамо! След три дни съм на училище. Това е добре - по-малко време ще си бъда вкъщи. В осми клас почти всички пушат трева. При нас в шести, все още има изключения. Аз съм един от тях. Опитвал съм без да прекалявам. В това отношение съм по-практичен и от Наско. Нали ти обещах? Гледам от време на време цирково шоу в интернет. Знаеш, че на Наско това не му харесва, но аз гледам цирк не само за да го дразня. Харесва ми, че там хората и животните живеят заедно. И постоянно се местят от едно място на друго...

Междувременно виждаме прелитания пейзаж отвън.

Чуват се усилващи се барабани. Компютърната игра на монитора избледнява. Там се появява шатрата на пътуващ цирк.

Празна циркова арена... Изведнъж – пейките са пълни с хора. Тече коронният номер на илюзионист, в който участва и неговата асистентка. Тя ляга, изпълва тяло. Илюзионистът ръкомаха. Тялото ѝ се вдига във въздуха. Овации... Глава на преживящ кон, вързан за колело на фургон. Вътрешността на фургона – предназначен за спане, живеене, готвене, гримьорна, репетиционна. На леглото спи човек, не се вижда мъж или жена. Кафез с дресирани гълъби виси на прозорчето. На пода, сред неразбория, лежат две кучета и няколко котки. Сънena ръка се протяга, подава им храна. Те ядат, ближат ръката. Тя се мушва обратно под завивката. В претрупания ъгъл - терариум с питон...

НАСКО

- Ей, момче, на теб говоря! - Дончо едва сега чува изпълнения с досада глас на Наско. - Спри това чудо! Ще ослепееш! Съжалявам, че ти го купих, ти просто ме излъга, че няма да прекарваш пред него повече от час-два на ден.

Дончо вижда как **видението с цирка** бавно изчезва и отново се появява компютърната игра. Изключва компютъра. За миг се вглежда напред.

Вижда нещо там с болезнено изостреното си зрение.

ДОНЧО

- Натам пътят е затворен. Объркали сте посоката.

ЕМИЛ

- Нищо не виждам. Какво имаш предвид?

НАСКО

- Карай, не го слушай, той само така си приказва! Това е пътят, друг няма!

Дончо се заглежда през страничния прозорец.

След минута джипът се приближава до мост. Единият му край е пропаднал, отнесен от придошлата река.

Пътят е преграден с бариери. Наоколо се трудят работници.

ЕМИЛ

- Мамичката му! Все на нас ни се случват такива! И сега какво ще правим?
Никол отваря сънено очи.

НАСКО

- Закъсняхме! Защо не каза навреме, щом си видял? - обръща се той към Дончо. - Знаел си, че пътят е развален, а си мълчиш!

ДОНЧО

- Просто видях, че пътят е преграден. И ви казах, но вие не ме чухте.
Наско слиза ядосан от колата. Исква да тресне вратата, но не го прави.
Емил изважда карта на България и търси къде са се отклонили.

НИКОЛ

- Мисля, че баща ти не заслужава такова държание! Прекаляваш!
Тя слиза от джипа.
Наско изведнъж се сеща нещо. Отваря задната врата, гледа с непроницаемия си поглед Дончо, който седи с гръб към него.

ДОНЧО

- Казал съм ти да не ме зяпаш така. Не ми понася.

НАСКО

- Ти наистина ли видя, че пътят е затворен? От два километра?!? – Той го улавя за рамото и го обръща. – Чуваш ли какво те питам?

ДОНЧО

- Видях го и какво от това? Не знам колко са били километрите, но го видях и ви казах. Проблемът си е ваш.

НАСКО

- Погледни ме! - Дончо пак му е обърнал гръб. – Погледни ме!.. Добре, обръщай! - казва сухо на Емил и дава знак на Никол, че тръгват.
Никол се качва. Емил междувременно пита един от работниците, който му обяснява с жестове къде е отбивката за София.
Мята се в джипа, обръща. Поема по страничния път.

6. ИНТ. ГАРАЖ. ЧАСТЕН АВТОСЕРВИЗ. ДЕН.

Иван демонтира части от двигател на стара кола в един гараж. До него стои мъж, с който нещо коментират. Иван обърсва омазнените части, увива ги в парцали и ги слага в голям сак.

Друг гараж, превърнат в сервиз за коли.

На ъгъла стои Иван. Носи големия сак през рамо. Изчаква клиента, който е в гаража, да се отдалечи.

Кола е качена на канала. Иван се заглежда по снимките на голите мацки, налепени по стените. Звучи музика от радио.

МОНТЬОР

- Кажете!

В гаража се е появило дебело високо момче, **монтъора**.

Иван мълчаливо сваля сака. Вътре са старите части от двигателя на колата. Монтъорът ги разглежда надве-натри – бутала, колян вал, сегменти.

МОНТЬОР

- Крадени части не вземам.

ИВАН

- Не са крадени. Свалих ги от една стара кола на мой колега. Няма проблем с това.

МОНТЬОР

- Добре, щом не са крадени, не споря. Но не мога да ги взема.

ИВАН

- И какво, ако са крадени? Тук половината е крадено, нали виждам? Защо се правите на интересни?

МОНТЬОР

- Виж някъде по другите гаражи. Или на битака. При мен не става. Иван го гледа с тежкия си поглед. Почва да събира частите обратно в сака. Монтъорът пали подвижната лампа, за да се спусне долу в канала.

ИВАН

- Значи крадени, а? Откъде разбра, че са крадени?

МОНТЬОР

- Че то ти го пише на физиономията! Само се виж! Хайде сега, нямаш повече работа тука.

Монтъорът му махва с грозен жест да се маха. Иван изведнъж превърта от обида и грабва първото попаднало му желязо. Тръгва към монтъора.

Монтъорът също грабва някакво желязо!

В този момент Иван забелязва **предпазните очила**, които висят на един стол. Те са същите като очилата на Иван, която му “подариха” в мебелния цех.

Ръката на Иван, стискаща желязото и готова да нанесе удара, омеква.

Той се обръща, вдига желязото и почва да блъска по близката маса. Инструменти се разсипват на земята. Запокитва желязото в шкаф, пълен с дребни резервни части, които се разпиляват.

ИВАН

- Само да чуя още някой да ми каже, че са крадени! Ще ви подпаля всичките гаражчета тука!

Той досъбира частите в сака. И напуска гаража.

МОНТЬОР

- Запомних ти мутрата, ей! Много скоро пак ще се видим с тебе!

7. ИНТ. ЛЕКАРСКИ КАБИНЕТ. ВЕЧЕР.

Наско и Дончо са пред кабинета на д-р Асенов. Дончо дъвче дъвка. Наско го подканя да влиза. Дончо, сърдит, се изправя лениво.

Наско и Асенов се ръкуват като стари приятели. Наско сяда встрани. Докторът, мъж в напреднала възраст, подава ръка на Дончо, но той не реагира.

АСЕНОВ

- Е, разказвай, намери ли я пустинята Парория?

НАСКО

- За научно-популярни серийки не си заслужава да бием път дотам. Не искам да хабя мястото. Ако не вдигнат дотогава някоя ловна хижа.

АСЕНОВ

- А ти? - обръща се към Дончо. - Хареса ли ти планината? Аз я препоръчах на баща ти. Навремето се увличах по фотографията. И любителски филмчета съм снимал, в кино клуб „Янтра”. На осем милиметра!
Дончо гледа настрани.

НАСКО

- Отговаряй като те питат!

АСЕНОВ

- Спиш ли добре?

Дончо мълчи. Наско е принуден да отговаря вместо него.

НАСКО

- Избягвал да спи. Тъпо било да спиш.

АСЕНОВ

- А кога получаваш тези... халюцинации? Наско ми разказа как ти се привиждат и причуват разни работи. От два километра си видял, че пътят е затворен. Два километра не са малко. Аз не бих видял нищо, даже и да бях трийсет години по-млад, не дъртак като сега.

Дончо мълчи, дъвче дъвка. Докторът и Наско се споглеждат.

НАСКО

- И аз не бих видях, даже и с бинокъл! Въобразява си разни неща и дотам се е увлякъл да ме дразни със своите измишльотини, че реших да ти го доведа, да го видиш.

Докторът опипва главата на Дончо.

АСЕНОВ

- Мислиш ли все така често за майка си?

Дончо навежда глава, преглъща.

НАСКО

- Тя му внуши, още докато беше жива, да е винаги център на внимание. Като всяка неуспяла актриса.

АСЕНОВ

- Дончо, ти вече не си малко момче и можем да си говорим с тебе като мъже. Мисли си за майка си, спомняй си за нея, но трябва да приемеш и фактите. Срещу тях не бива да се съпротивляваме. И трябва да разграничаваш това, което се случва в съзнанието ти или в тези твои... халюцинации, от това, което е в реалността. Вече ти е време да си намериш някое гадженце, щом с Наско ти е скучно. И тогава всичко ще си дойде на мястото.

НАСКО

- Ади си беше вече алкохоличка, жалък парцал, няма смисъл да я идеализира и да си съчинява разни неща, дето не са били и въобще не са могли да бъдат! Трябваше още тогава да му забраня да се виждат. Но мислех, че нямам право, нали все пак му е майка. Е, бъркал съм!

АСЕНОВ

- Така ли е? Наско май, както винаги, пресилва нещата?

НАСКО

- Тя го научи на тези тъпи номерца, да се прави винаги на интересен. След всяка среща с нея не можех да го позная. – Той се обръща към Дончо. – Искаш ли да разбереш истината? В телевизията ѝ предлагам участия, но тя постоянно се оливаше, докато накрая я изритаха отвсякъде. Напълно заслужено! И после се случи това нещастие, което не знам дали беше нещастие или не...

АСЕНОВ

- Наско, стига!.. Кажи ми, мойто момче, все още ли разговаряш с нея, както ми каза преди известно време? И чуваш гласа ѝ сякаш е жив човек? Дончо навежда глава. Като я изправя, виждаме застинала гримаса на усмивка по лицето му.

Докторът се замисля. Сяда срещу Дончо и разглежда ирисите на очите му.

АСЕНОВ

- Какво обичаш повече – компютърните игри или порнофилмите? И той хитро смивга на Дончо. В отговор Дончо му показва **среден пръст**. Наско зашлепява на Дончо плесница. Премежено, без емоции.

НАСКО

- Извини се! Веднага!

ДОНЧО

- Глътнах си дъвката, идиот! - изкрещява той в лицето на баща си. - Можех да се задавя, да умра! Тогава какво щеше да правиш, а?

АСЕНОВ

- Наско, я ни остави сами!

Наско загубва контрол над емоциите си.

НАСКО

- Последната му измишльотина не ми хареса, ама никак! Прави го за да ме изкара от нерви. И успява, трябва да си призная Страшно мразя цирк, ненавиждам го с разните им там циркови дивотии, кучета, гълъби, фургони, мръсотии и цигани! Обясних му, че в никакъв цирк майка му не е била никога,

че цирк в България отдавна няма. Ади си получаваше заплата в един театър, разкараха я, защото не получаваше роли, нормално, не само нея освободиха, но и маса още артисти. И това е цялата нейна романтична история! Съжалявам, но нищо не успя да направи в живота, сама си е виновна! Това че се пропи ей така, без причина, само от безхарактерност и разни комплекси, си е нейн проблем. И даже това, че си отиде абсолютно нелепо от този свят, пак си е нейн проблем. В нищо не можеш да ме обвиняваш, мойто момче, аз много отдавна бях скъсал с нея. Но за жалост теб не можах да опазя и затова сега стигнахме дотук! Какво да те правя сега, кажи ми!

Дончо гледа настрана, със зачервени очи. Наско, изрекъл всичко това на един дъх, махва с ръка. Вече му е все едно. Излиза в коридора.

Асенов отива до бюрото, изважда нещо. Подава го на Дончо. Това е дъвка. Дончо мълком се опитва да я разпечата. Ръцете му треперят. Асенов разпечатва дъвката и му я подава. Дончо я гледа, без да я вижда.

ДОНЧО

- Остави ме, нищо ми няма.

Дончо се надига да излезе. Докторът внимателно го задържа.

АСЕНОВ

- Дончо! Майка ти не е вече между живите. Отиде си преди колко, вече май станаха три години, че и повече. Времето си лети. Всички един ден умираме, това е положението. Вече не си малък, трябва да го приемеш. Да го преглътнеш, като съдба. И да не тревожиш чак толкоз нито себе си, нито баща си. Ако искаш да говорим за майка ти, идвай при мен. Аз също я познавах. Тя наистина беше готин човек. Но беше слаба за това кофти време, което дойде. Не можа да се приспособи и това е. Отиде си нелепо, даже трагично. Баща ти е прав обаче в едно – тя никога не е работела в цирк. Циркът е отживелица вече, ти по-добре го знаеш, имаш лаптоп, а аз още нямам. Не ми остава време да си купя, но май ще се наложи. Може да ми препоръчаш някоя марка.

Дончо го гледа право в очите.

После става и излиза от стаята без да пророни и дума.

Асенов гледа съчувствено подире му. Отваря вратата и надниква.

На пейката отвън чакат неколцина пациенти.

АСЕНОВ

- За днес свърших, няма да приемам повече! Утре!

8. ИНТ. КРЪЧМА. НОЩ.

Квартална кръчма. Иван седи на маса с неколцина пияндета и курви от махалата. Звучи противна музика. Иван разказва нещо цинично и зачервен от алкохола, се превива от смях. Късно е, в заведението няма други хора.

Сервитьорът носи нови питиета.

По улицата върви Райна. Надниква през витража с налепени обяви, афишчета и некролози. Когато влиза, една от курвите вече сериозно се е заела с Иван – опипва го, мляска го.

Иван забелязва жена си. Обяснява с жестове на компанията коя е тя и те я канят при тях.

Райна се обръща, изгубва се в тъмното.

Иван тръсва глава. Прави усилие и като че успява да изтрезнее.

Отправя се към вратата... След малко се строполява наред прага.

Никой от компанията не се надига. Те вече са го забравили. Курвата се възмущава, че Иван се е измъкнал по никое време.

Райна изплува от тъмнината на ъгъла. Връща се, видяла, че Иван е паднал. Помага на мъжа си и го изправя.

Двамата, подкрепяйки се, излизат. Поемат по улицата.

Задава се кола. Спира. Вътре са Наско, Никол и Дончо.

Наско е забелязал нещо. Дава на заден ход, изравнявайки се с Райна и Иван. Колата върви бавно покрай тях.

Наско се вглежда в лицето на Иван!

Райна и Иван се спират.

НАСКО

- Ама че мутра има този! И като ръст не е зле! Но виж му очите, виж!

НИКОЛ

- Този, пияният ли?

НАСКО

- Можеш ли да му направиш снимки и да му вземеш адреса?

НИКОЛ

- Хайде да си го спестим, а?

Наско слиза от колата.

Никол поставя светкавица на фотоапарата си. Излиза, приближава се към Райна и Иван. Наско им говори нещо от разстояние, обяснява им.

Иван и Райна не разбират за какво става дума.

Никол успява да направи две бързи снимки на Иван. Светкавицата на фотоапарата го заслепява, но той не се пази, а се взира в непознатите.

Райна тръгва срещу Никол. Опитва да изтръгне апарата от ръцете ѝ. Но Никол е ловка. Двете за миг се сдърпват. Никол се отскубва и се връща в колата. Наско пали двигателя, но не бърза да потегли.

Иван се доближава до стъклото и започва да оглежда вътре с пиянския си поглед.

НИКОЛ

- Тръгвай, какво чакаш! Да разбие стъклото ли?

За Наско това е добър случай отново и отблизо да разгледа лицето на Иван. Райна се опитва да отвори заключената врата, удря по покрива.

Дончо почуква на стъклото и **помахва приятелски** на Иван.

Иван се ухилва и също му маха. Едва тогава Наско дава газ. Колата се изгубва в тъмното.

Райна помъква отново Иван под ръка в противоположна посока.

9. ИНТ. ПРОДУЦЕНТСКИ ОФИС. ДЕН.

В офиса са Наско, Емил и Никол.

Правят фотопроби на Иван. Той заема различни пози. Никол го снима. Наско сравнява двата фотоса на пияния Иван, извадени на фотографска хартия, с Иван сега.

Впечатлен е от фотосите – от необикновената външност на Иван, от големите му очи, дълбокия поглед и изсеченото му, излъчващо духовност, лице.

Но сегашния Иван е скован; неадекватен. Всичко, което прави, е фалшиво.

НАСКО

- Въобще не е нужно да играеш. Просто трябва да изглежда малко помислен. Само ще стоиш, а ако трябва нещо да се прави, аз ще ти казвам. Нямаш нито една реплика, така че спокойно. Отзад ще върви задкадров текст, той ще обяснява всичко. Но ти все пак трябва да... нещо трябва да има, което...

ИВАН

- Не знам как се прави. Притеснявам се като ме гледат отстрани.

НАСКО

- Героите са шестима, за всеки ще правим по една серийка. Всички са исторически личности, не са измислени. Имали са труден живот. Но този отшелник, за който е четвъртата серия и в която може да участваш и ти, е имал наистина страшно труден живот. Като дал обета си за мълчание, бил още много млад. Знаеш ли какво е това обет за мълчание?

ИВАН

- Ами, май че да...

- Знаеш или не знаеш?

ИВАН

- Не знам, честно да ви кажа.

НАСКО

- Докато бягал от турците, попаднал при едни монаси. Видял, че животът, който водел, бил лъжа, пълна нула. Всеки човек има понякога нужда да се спре и да помисли за себе си. Просто да си каже – чакай сега, аз кой съм, защо съм?

Иван се замисля. После въздъхва.

ИВАН

- Ако не ставам за ролята, дайте ми нещо друго. Само да е работа. Мога да бъда шофьор, или момче за всичко, няма значение. Мога всичко да върша. Бил съм докер, после в строителството, в мебелен цех...

Наско замълчава. Споглеждат се с Никол и с Емил.

НАСКО

- Като станат снимките, донеси ми ги. Извади ги в малък формат. Да тръгваме.

Иван взема дебелия сценарий, сгъва го и го пъхва във вътрешния си джоб.

НАСКО

- Сценария го остави! Няма смисъл, аз всичко ще ти обяснявам. Не е нужно даже и да ти обяснявам. Ще се справиш, ще видиш.

Иван връща омачкания сценария на масата, опитва се да го изглади.

Всички излизат от офиса. Качват се в колата и потеглят.

10. ЕКС. ШОСЕ. КОННА БАЗА. ДЕН.

Колата пъпли към планината. Емил шофира, разказва виц.

Смеят се. Наско също.

Влизат в конната база. Виждат се десетина коне. Неколцина тренират яздене.

Четиримата слизат от колата и се отправят натам.

На поляната е и Дончо, яхнал кон, препуска в лек тръст. Язди учудващо добре.

Иван го гледа и му става весело. Махва му приятелски с ръка.

ИВАН

- Ето кой ще ме учи да яздя! На село имаше само магарета, ама и на магаре не съм се качвал. Виж, кози от време на време съм яхал, че даже и други неща им правехме на козите.

НАСКО

- Слизай веднага от коня! Дончо!

В отговор Дончо се изправя върху коня и продължава да язди прав. Разперва ръце като някой акробат. Иван и Никол изръкопляскават.

НИКОЛ

- Не прилича на тебе! Ако не знаех, че ти е син, нямаше и да го предположа.

НАСКО

- Ето че си имала мнение.

НИКОЛ

- Понякога имам!

НАСКО

- Дончо и на мен ми създава грижи. Но няма какво да го правя, няма на кого да го оставя. Трябва да го приемеш по някакъв начин, съжалявам.

НИКОЛ

- Не става въпрос за Дончо.

НАСКО

- Така ли? А за какво?

НИКОЛ

- И аз не зная. Но едва ли става въпрос само за Данчо. Напротив, понякога даже ми е симпатичен. Мога да го разбера.

НАСКО

- Говорила ли си с него за това?

НИКОЛ

- За кое?

НАСКО

- За мен...

НИКОЛ

- Да, но само веднъж. То си беше и достатъчно. Той имаше някаква симпатия към тебе в началото, когато се запознахме. Но сега... Нещо си го засегнал. Както само ти можеш да засягаш хората, най-близките си хора.

НАСКО

- Продължавай, щом си почнала.

НИКОЛ

- А, не, благодаря. Не искам да ти развалям вечерта.

НАСКО

- До вечерта има още много време Така че доизкажи се, омръзнало ми е от недовършени разговори.

НИКОЛ

- Свърши си първо работата, после ще говорим. Можем да идем на бар, в края на краищата. Само двамата, защото... Просто така, не ми обръщай внимание, ще ми мине.

НАСКО

- Виждам, че нещо искаш да ми кажеш. Хайде, слушам те.

НИКОЛ

- Почвам да го разбирам Дончо, разбирам защо все говори за майка си и си измисля разни неща за нея.... Това е. Сега доволен ли си, можеш да продължиш да работиш. Ако ти трябва, в колата съм.

Тя влиза в колата. Изважда огледалце, оправя грима по лицето си.

Дончо междувременно е направил още две обиколки. Иван е близо до него и не пропуска случай да го поздрави.

Дончо отново сядва върху коня и скоро се изгубва от поглед.

Идва асистент-режисьора. Отвежда Иван към конюшната.

Наско се приближава към Емил.

НАСКО

- Може би наистина трябва да го качим на магаре, а не на кон. Магаре не е ли по-достоверно? Тогава горите са били непроходими, може да са се движели на магарета... Знам ли? Все ми е едно. Може изобщо да се лишим от всичко това. Ще спестим и някой лев.

ЕМИЛ

- Този изобщо не е наясно за какво става дума. Не му давай напразни надежди. Колкото по-рано се освободиш от него, толкова по-добре. Но ти си знаеш, не ти се меся, щото и на мене вече ми е все едно.

НИКОЛ

- Наско обича да дава напразни надежди! – тя се е приближила незабелязано до тях. – И после да обсъжда защо са се провалили тези надежди и да дава съвети какво да се прави.

НАСКО

- Остана ли кафе?

НИКОЛ

- Сега ще погледна.

Тя тръгва към колата. Наско влиза в помещението. Иван се преоблича в нелепо ново зебло-расо, препасан с бутафорна торба.

НАСКО

- Наистина ли не си се качвал на кон? Трябва да ти дадем най-кроткия.

ИВАН

- Ако ме види жена ми, лошо ще й стане. Ще взема да си счупя я крак, а ръка, тогава да видим какво ще прави без мене. Нали има някаква застраховка, в случай че нещо стане? В цеха всички бяхме застраховани.

НАСКО

- Продуцентът ги движи тези неща. Мисля, че има, но не съм сигурен.

ИВАН

- Тогава ще разчитаме на късмет! И на колежата Дончо.

Довеждат коня. Иван го потупва по шията. Конят изпръхтява, кротък е. Помагат на Иван да се качи на седлото. Той стои горе вцепенен, въпреки че държат коня за юздата. Развеждат коня из двора, с Иван на гърба му.

Дончо помахва на Иван, забавляващ се с бутафорното зрелище.

Иван се престашава и му помахва в отговор.

11. ИНТ. ПРОДУЦЕНТСКИ ОФИС. ВЕЧЕР.

Импровизирана гримьорна. Гримират Иван. Наско стои до прозореца с гръб.

НАСКО

- Гледах видеопробите. На екрана всичко личи. Дадох ти шанс, а ти не правиш никакво усилие... Разкажи ми нещо за себе си.

Виждаме видеопробите на Иван. Лицето на Иван, който не знае, че го снимат. Играе табла. Непринудени жестове, смях, мимики, обичайните възгласи... Иван чака на опашка в барчето край конната база... Пие бира и лакомо яде чорба, заедно с други от екипа.

ИВАН

- Биографията ли? Ами тя не е интересна, нали вече ви я казах. На село съм роден, завърших техникума, после дойдох в София, в строителството. Бях кранист, после се отказах, последно работих в мебелен цех. Ожених се. Нямам деца. Какво друго?.. Нищо друго не се сещам.

Иван взема омачкания сценарий, отваря го, попоглежда го. Остава го обратно на масата. Наско гледа настрана и мълчи.

Обляга се на един стелаж. Едва съдържа негодуванието си.

В складово помещение на офиса. Иван държи две факли в ръце.

ИВАН

- Само се мъчите с мен!

НАСКО

- Трябва да поживееш два-три дена сам, да се изолираш малко преди снимки. Можеш да спиш тук, в офиса, говорих с продуцента. Има вода, тоалетна. Иван се сепва не на шега. Чуди се как по-безболезнено да обясни.

ИВАН

- Разбрах за това, но проблемът е, че не мога да оставя Райна сама нощем. Страхува се да остане сама, такава си е. И в завода не давах нощна смяна по тази причина. Винаги трябва да има някой край нея през нощта. Има някакъв уплах още от дете.

Наско изведнъж избухва.

НАСКО

- Сега трябваше да си на битака да продаваш крадени авточасти! Там ти е мястото на тебе! Аз ти давам шанс, а ти какво ми даваш в замяна, а?

Иван е притеснен не за себе си, а за Наско.

ИВАН

- Извинявайте, ако ви обидих с нещо. Казах ви, че не ставам за тази работа, не се мъчете с мене повече.

Дончо, изникнал като че от земята, се намесва, за да защити Иван:

ДОНЧО

- Той е само един статист, какво искаш от него? Ей, я ела да изпушим по една цигара! – обръща се той към Иван.

Наско отмества Дончо от пътя си. Тръгва сам към изхода и ги оставя.

ДОНЧО

- Не му се впрягай много! На него бързо му идва и бързо му минава.

Дончо взема факлите от ръката му. Взема още една и почва да жонглира.

Иван гледа смаян Дончо. Никол ги щраква с фотоапарата.

ДОНЧО

- Мога и със запалени!

Той поднася факлата към Иван, който щраква със запалката си. Факлите пламват. Дончо жонглира със запалени факли. Иван и Никол ръкопляскаат.

ИВАН

- Кой те е учил на тия работи?

ДОНЧО

- Майка ми. Била е в цирка.

ИВАН

- Циркаджийка?! Стига бе, че има ли още такива? Не знам откога не съм ходил на цирк, но като малък много обичах.

12. ИНТ. ПРОДУЦЕНТСКИ ОФИС. ДЕН.

На монитора на телевизора вървят кадри от диск на филма “Евангелие по Матей” на Пазолини; епизодът, в който Исус проповядва на рибарите.

Иван е в бутафорната дреха, с която ще се появява във „визионите”.

Прави усилия да не заспи, но е преуморен и полека-лека задрямва.

В офиса е и Дончо, с уокмен на ушите.

- *Обичайте се един други - говори Исус. - Обичай ближния си повече от себе си. Ако имаш две ризи на гърба си, дай една на ближния си. И знай, че по-скоро камила ще влезе през иглено ухо, нежели богатия в Царството Небесно... Не кради, не убивай, почитай майка си и баща си. Защото каквото дадеш, това и ще ти се въздаде на Небето... Бог забавя, но не забравя. Вие сте солта на земята и на този живот...*

Дончо поклаща глава с музиката, която слуша в уокмена. Иван е задрямал.

Наско, Никол и Емил са в съседното помещение, зад витражна врата. Виждат се силуетите им. Започват да спорят. Гласове не се чуват, само далечен неразбираем екот.

На Дончо му е скучно. Той става, отваря щорите. Навън е прекрасен ден.

Иван се протяга. Отива до прозореца. Двамата съзерцават светлината на деня, заслепени от нея.

ИВАН

- Хубав филм, а! – подхвърля за всеки случай. – Баща ти ми каза, че този, който играе Христос, бил и той статист като мене. Но го играе с душа... А аз не ги умея тия работи.

Дончо вижда, че Иван е обут в реквизитни “средновековни” сандали и се захилва. Иван също почва да се смее сам на себе си.

Зад витражната врата скандалът между Наско и Никол набира сила.

Емил предвидливо напуска.

ИВАН

- Снощи нарочно не обелих и една дума вкъщи. Жената ме ядоса. То не било лошо да си мълчиш. Успокояваш се някак и всичко ти е през оная работа.

ДОНЧО

- Аз си говоря с компютъра. Така е още по-добре.

Иван кимва. Дончо разглежда небето. Посочва някаква точка в него.

ДОНЧО

- Спътник! Виждаш ли го? Ей го там!

Иван вдига глава. Небето е празно. В бездънната синева не се вижда дори и облак.

ИВАН

- Спътниците не могат да се видят с просто око през деня.

ДОНЧО

- И психиатърът каза, че не било нормално да имам такива развити сетива. Но аз го виждам. Ей го там!

ИВАН

- При психиатър ли си бил?! Защо?

ДОНЧО

- Водят ме!.. Скоро мисля да изляза на квартира.

Един **дрозд** каца в близкото дърво. Чудни трели се разнасят из бистрия въздух.

Иван, за да разведри Дончо, изсвирва с уста серия от трели, които наподобяват тези на дрозда.

Птицата се мести неспокойно от клон на клон.

Иван ѝ отправя още една трела. Дроздът литва от клона.

Дончо, който е проследил тази игра, се опитва да имитира Иван. Иван просвирва, за да му покаже как става. Дончо пак опитва. Този път с по-голям успех.

Така двамата продължават своя “птичи” диалог.

Изплашени, литват птици и от съседните дървета. Цели ята птици, разтревожени, кръжат в небето. Дончо и Иван наблюдават реещите им се плетеници.

В стаята зад витража скандалът е в апогея си. Всъщност бясна е само Никол.

Наско запазва хладнокръвие, когато общува с нея.

Дончо се заглежда и заслушва. Стопира филма на монитора.

Решава да предаде спора, като ДУБЛИРА гласовете и на двамата.

ДОНЧО

- ... „Криеш си адреса и телефона!” - Дончо “озвучава” Наско. – „Щом си в телевизията, не можеш да имаш тайни”!

ДОНЧО

- „Не живея сама, а с майка ми”! – сега Дончо “озвучава” думите на Никол. – „И с детето... Извинявай, че не ти го казах досега. Нямах повод, но сега вече имам”.

Наско не знае как да реагира. Никол нервно пуши.

Иван гледа удивен към Дончо, разбрал, че Дончо не си измисля, а наистина точно предава (и чува!) думите на Никол и Наско.

ДОНЧО

- „До вчера говореше, че искаш да живеем заедно” – казва Наско, „озвучен” от Дончо. – „Ето ти повод!”.

Никол се усмихва, вбесена от равния глас и безизразното лице на Наско.

ДОНЧО

- „Изобщо не съм имала намерение да живея с теб” - казва тя „озвучена” чрез устата на Дончо. – „Не си ми интересен”.

Никол напуска, трясвайки вратата. Наско се усмихва след нея.

Иван е шокиран, както от слуха на Дончо, така и от скандала между Наско и Никол. Дончо смигва на Иван приятелски, в смисъл – не се притеснявай, техният скандал е в реда на нещата.

Наско внезапно отваря вратата и влиза в офиса. Поглежда право към тях. После към стопирания филм на екрана, на който се е заковало лицето на Исус.

Иван и Дончо се сконфузват. Наско ги гледа с безизразния си поглед и осъзнава, че Дончо го е шпионирал.

Наско взема чантата си и излиза. Вижда се как се качва в колата и отминава.

ДОНЧО

- Този път ти ще го отнесеш! Радвам се за тебе, поне ще се отървеш.

13. ИНТ. ДОМЪТ НА ИВАН. ВЕЧЕР.

Иван и Райна са в стаята. Телевизорът работи. Иван разглежда разсеяно отворения пред него „жълт” вестник.

РАЙНА

- Трябва да я получиш тази роля! Това са пари! Нямах нито една реплика. Не си толкова прост, че да не се справиш. Покани го този режисьор на кафе, поговорете си, или подари нещо на сина му! Ще се зарадва.

Иван захвърля вестника настрана. Чуди се как да й съобщи неприятната новина.

РАЙНА

- Какво има? Колегите ти са обикновени дърводелци и не ги уволняват, ти си фрезист и се остави да те уволнят!

ИВАН

- Не мога! Ще се откажа и това е.

Райна го гледа, разбира всичко. Закрива лице и се тръшва на стола.

ИВАН

- Райне! Не почвай сега.

РАЙНА

- Ще ме умориш! Направи поне едно нещо заради мен! Поне едно нещо!

ИВАН

- Заради тебе ме уволниха предпоследния път! Заради тия нощни смени! За да си бъда вкъщи при тебе! Да не те открадне някой! Ако бях давал нощни смени, нямаше да ме уволнят!

РАЙНА

- Аз съм ти виновна, нали? Добре, аз пък съм виновната.

ИВАН

- Извинявай. Никой не е виновен.

РАЙНА

- Пусни ме! Другите все намират начин да се оправят. А ти не можеш. Какъв мъж си, глава на семейство?

ИВАН

- Ще изкарам пари от друго. Само не искам да плачеш.

РАЙНА

- Къде ще намериш работа? Моля ти се, този режисьор те харесва, само малко се постарай да му харесаш и ти, да му влезеш под кожата. Това не е срамно, всички го правят.

Иван гледа настрана.

ИВАН

- Не ставам за тази работа! - Той въздъхва и я гледа със съжаление и болка.
- Режисьорът каза, че не съм подходящ. С една дума – изхвърли ме. Всичко свърши, край!

Райна спира да скимти. Гледа го с изстинало лице.

Иван мълчи. Пие още една чаша. Не смее да я погледне.

ИВАН

- Ще се обадя на село. Борко работи за някаква горска фирма. Секат дърва. Беше ми казал, че търсят хора. Там ще опитам.

РАЙНА

- Брат ти няма да си мръдне и пръста за тебе! Той си има достатъчно проблеми – семейство, деца, къща вдига. Няма да тръгне да мисли и за тебе.

ИВАН

- Ще му звънна утре. Ще видиш, че нещо ще ми уреди. Брат е това.

РАЙНА

- Брат! Днес всеки гледа само за себе си! А дори и да стане, аз какво, тука сама ли да стоя?

ИВАН

- Ще дойдеш с мен, стига да искаш.

РАЙНА

- Никъде не мърдам от къщата си. В София не можеш да намериш работа, ще се потифирчиш накрая на света!

ИВАН

- Ще опитам. Временно. Колкото да спечелим някой лев, да си стъпим на краката.

14. ИНТ. АПАРТАМЕНТЪТ НА НАСКО. ЦИРК. (ИНТРОСПЕКЦИЯ НА ДОНЧО). ДЕН.

Дончо лежи на леглото. Компютърът му е включен, но той не гледа в него, а в тъмното. Лежи неподвижно. И вижда...

... циркова арена. Там върви дресировка с два коня Трима акробати се готвят за вечерното представление. Плющат бичове, чуват се заучени команди. По микрофона ехти гласът на водещият шоуто, репетиращ разни ефекти.

Наско се промъква между клетки с кучета. Наоколо му щъкат хора.

Наско се оглежда за Ади. Едно муле навежда глава и с меките си устни се опитва да ухапе врата му. Ужасен, той се дръпва и пада във фотьойл. Той се оказва „фалшив“ и пружините му изскачат във формата на боксови ръкавици, забивайки се в ребрата му.

Дончо седи в друг фотьойл (истински) и захласнат разглежда наоколо.

Бутафорна стена, облепена с постери и афишчета. Наско се вглежда – на малък афиш разпознава бившата си жена, Ади. Тя асистира на илюзиониста Фори, на когото е посветен афиша.

Изведнъж вратата се отваря и жената от афиша, Ади, се показва. Тя е похабена, нашарена с мазила, предизвикателно и безвкусно облечена, с цигара в ръка. Има видима разлика между нея и Ади от афишчето. Лицето ѝ грее в усмивка.

Тя се спуска към Дончо. Двамата се прегръщат и дълго стоят така.

НАСКО

- Да пийнем нещо отвън.

АДИ

- Искях да те запозная с Фори.

Ади измерва Наско с иронични, подпухнали, зачервени очи. Прегърнала е Дончо през рамената. Любува се на сина си.

НАСКО

- Сега бързам, друг път ще ме запознаеш.

АДИ

- Разбрах, че почваш филм. Доктор Асенов ми каза.

НАСКО

- Няма такова нещо, докторът си измисля. Снимам глупости за телевизията.

АДИ

- Другите тръгват на турне. Аз оставам. Защо не пуснеш Дончо да поживее при мен? За седмица-две.

Наско сядна на една стълба. В очите на Ади се чете огромна молба. Лицето ѝ се напруга в очакване на отговора.

НАСКО

- Ади, не сме дошли за това.

Майката поглежда към Дончо, кляка пред него. Предлага му цигара. Дончо не отказва и запущва.

ДОНЧО

- Какъв е този боклук? - закашля се той. - Нямах ли нещо по-меко, като за бели хора?

АДИ

- Не си пропушил трева, нали, мойто момче?

ДОНЧО

- А не, без мен! Не искам да се троя.

АДИ

- Браво, така те искам! Ти най-добре се грижиш за себе си.

Наско решава да пропусне този диалог покрай ушите си. Загледал се е безцелно към арената. Поглежда часовника си.

Ади целува Дончо шумно по бузата, оставяйки следа от червило.

АДИ

- Е? Кажи на Наско, че искаш да останеш с мен.

Дончо извърща глава, за да овладее вълнението си и да не заплаче.

НАСКО

- Защо не се поразходиш?

ДОНЧО

- И оттук виждам и чувам всичко.

Наско повежда Ади и двамата излизат навън. Тръгват край фургоните, приспособени за живеене на цирковите актьори и на животните, прескачайки опънати въжета, конски изпражнения и локви. Дончо ги следва от разстояние.

Ади и Наско спират пред един фургон. Отпред виси пране. Ади изважда от чантата си термос и налива на Наско чаша димящо кафе. За себе си изважда плоско метално шишенце с алкохол и отпива. Навежда се към Наско и прошепва, за да не чуе Дончо:

АДИ

- Какво му има, как е той, как се справяте без мен?

НАСКО

- Престани да пиеш. След два часа имаш представление... Няма да се виждате известно време, това дойдох да ти кажа.

АДИ

- Така ли? - От вълнение, тя се залепя до него. Кафето се разлива по якето на Наско. - Няма да ти го оставя, няма!

Лицето на Дончо се сгърчва. Той чува всичко с изострения си слух.

Наско се втрещва в Ади с тежкия си поглед. Тя се разтреперва от негодувание. Наско понечва да си тръгне. Ади препречва пътя му:

АДИ

- Кажи какво става с него?

НАСКО

- Кара пубертет. Погажда ми разни номерца, на които го научи ти.

АДИ

- Той ще избяга, ще видиш.

НАСКО

- Така ти се струва, Ади. Искам да се грижа добре за него. Правя каквото мога. Но ти не можеш да свикнеш с тази мисъл.

Двамата се гледат няколко секунди с истинска враждебност.

НАСКО

- Престани да го настройваш срещу мен! Моля те заради Дончо. Не е добре нито за него, нито за мен.

Дончо предусеща нарастващия скандал. Закрива лице.

Наско и Ади омекват като поглеждат към него – той седи в дъното.

АДИ

- Всъщност Фори ме изхвърли! - Отпива тя от шишенцето. - И той се оказа негодник като тебе, намери си някаква по-млада. Тази вечер ни е последното представление заедно. Ще работя временно при дресьора на мечката. Ако изобщо има мечка. Нямаме пари да изхраним животните.

Тя пали нова цигара. Предлага и на него. Пръстите ѝ треперят. Двамата запушват. Наско се сеща, рови из джобовете си. Намира няколко по-едри банкноти и ѝ ги поставя в деколтето.

Тя му благодари мълком.

НАСКО

- Съжалявам. Наистина почвам телевизионна поредица с възстановки, доста е трудно. Имам нужда от Дончо. А и как да живее тук, във фургоните? Какво можеш да му предложиш? Хойкания по селца и градове с дресьора на мечката!

Наско избягва умоляващия ѝ поглед. Дончо затваря очи от мъка и сяда на поляната.

Ади, свикнала да преглъща болката си, се усмихва. Но в очите ѝ напират сълзи. Тя ги изтрива, гледайки се в огледалцето, за да не размажат грима ѝ.

Отива при Дончо, кляка отново пред нея и го прегръща.

ДОНЧО

- Не излизай довечера, мамо!

АДИ

- Артистът излиза всяка вечер, мойто момче. Ще се видим след това.

И тя, за да окуражи сина си, се затичва по едно напречно въже, с което е опъната шатрата на цирка. Стига на 4-5 метра, разперва ръце там и се покланя. Дончо инстинктивно се усмихва. **ТОЙ Е ОЩЕ ДЕТЕ...**

... Дончо се усмихва по същия детски начин... в стаята си, загледан в тъмното.

Предишната сцена е била негова визия!

После идва на себе си. Оглежда се, премигва. Трябва му време да осъзнае, че имал видение. Става и трескаво се облича. Взема само уокмена си.

Излиза тихо от стаята. Компютърът остава да работи.

Дончо тича навън по улицата...

16. ИНТ. ПОЩА. ДЕН.

Иван и Райна седят в салончето на пощенски клон. Възрастни хора чакат на опашка за пенсии, за плащане на сметки.

Иван вижда в салончето да влиза **монтъора**, от гаража (който го обвини за крадените авточасти). Монтъора води със себе си възрастна жена, очевидно майка му, и се нареждат на опашката.

Иван се опитва да се прикрие, но монтъора го забелязва. Двамата срещат погледи.

Монтъора се извърща и разговаря нещо с майка си.

Минава някое време.

ГЛАС НА СЛУЖИТЕЛКА

- Село Звегор, Хасковско, трета кабина!

Иван се отправя към трета кабина.

ИВАН

- Ало! Борко, здравей, брат ми! Какво стана, успя ли да говориш?.. Така ли?.. Тогава вдругиден сутринта тръгвам... - Борко дълго му обяснява оттатък. Иван кима. - Нямам никакви претенции, брат! Каквото кажат – това е. Хайде, до скоро! Благодаря ти много, да знаеш. Няма да го забравя!

Иван се връща ободрен при Райна.

ИВАН

- Уредил ми е среща с шефа на фирмата. Вдругиден сутринта тръгвам.

РАЙНА

- Сигурно ли е?

ИВАН

- Е, никъде няма сигурно. Но в личен разговор се надявам да го убедя. Те не работели край селото, дето досега. Ходели чак в Странджа. Ще му отстъпя добър процент, ще му давам и нещо отгоре, и ще ме вземе.

Двамата тръгват към изхода. Налага се да минат край монтъора и майка му. Като се изравняват, монтъора го поглежда. Иван се спира до него.

ИВАН

- Ще извиняваш, братче. Нещо превъртах тогава.

Монтъора помълчава.

МОНТЪОРА

- Добре, че не стана по-голяма беля.

ИВАН

- Някой път ще мина да почерпя. Като се върна от командировка... Вие за пенсията ли?

МОНТЬОРА

- Сама не може да се оправи – кимва той към майка си. – А на мен няма да ги дадат, трябва да се подпише.

МАЙКАТА

- Кой е този човек, познаваш ли го? – с тревога пита тя.

МОНТЬОРА

- Мой познат, клиент! - успокоява я той. - Вкъщи дойде съдия изпълнител и оттогава се е наплашила от всякакви непознати.

ИВАН

- Съдия изпълнител! Е, това вече не е добре.

МОНТЬОРА

- По-лошо от това няма! Не бях вкъщи. Дошъл, почнал да описва! Хладилник, телевизор, печка... Уплашила се. Сега се страхува, че няма да й платят пенсията.

Иван помълчава, съчувства истински на монтьора. След това посочва Райна.

ИВАН

- Това е жена ми, Райна.

Райна и монтьора си кимват.

ИВАН

- Аз пък ще ходя при брат ми да търся работа. Чак в другия край на България, ама какво да се прави, трябва нещо да се работи.

МОНТЬОРА

- Пак добре, че имаш брат, имаш на кого да разчиташ.

ИВАН

- Като се върна, ще мина да почерпя. Непременно! Чао засега! И не се отчайвай, все ще се оправите някак.

МОНТЬОРА

- Да видим...

Иван и монтьора си стисват ръцете като добри познати и си махват за сбогом.

Иван и Райна излизат от пощата. Вървят по улицата и дълго мълчат.

ИВАН

- Да влезем в някоя сладкарница да се почерпим.

РАЙНА

- Не ща.

Продължават да вървят мълком. Вятърът брули лицата им.

Райна спира. Прегръща го Той нея също, макар че в първия момент е изненадан от този нейн порив.

Райна също тъй внезапно го оставя и забързва сама напред. Иван поема след нея да я настигне. А тя вече е завила зад ъгъла. Изчезва и той зад ъгъла.

Вятърът остава сам на улицата.

17. ИНТ. ДОМЪТ НА ИВАН. НОЩ.

Райна спи с отвити стъпала. Иван завършва масажа на ходилата ѝ. Яде остатъци от яденето. Разпънал е карта на България и разглежда Странджа планина и Хасковска област. По телевизията върви сериал. На вратата се звъни. Райна се сепва сънлива.

РАЙНА

- Кой звъни по това време?

Иван също не знае. Отваря.

На прага стои **Дончо**. С уокмен на врата. Обувките му са в кал. Лицето му е неузнаваемо, той сякаш е пораснал с две години.

ИВАН

- Какво правиш тука, бе, хлапе? Как ме намери?

ДОНЧО

- Имаш ли цигара?

Иван разбира по вида му, че нещо лошо се е случило. Пропуска го да влезе. Райна, обзета от неприятни предчувствия, дори не се надига от леглото да посрещне неканения гост.

ИВАН

- Райне, това е Дончо, синът на режисьора.

РАЙНА

- Свършвайте по-бързо, че утре багаж трябва да оправяш.

.....

В съседна стаичка Дончо и Иван пушат. Отдавна минава полунощ, часовникът на стената показва три часа. Задимено е. Пият бира.

ИВАН

- Значи това искаше да ми разкажеш?

ДОНЧО

- Не ти ли хареса? На мен пък адски ми харесва.

Двамата помълчават. Дончо е капнал от безсъние.

ИВАН

- Така се е случило, съдба... Вече е късно. Да лягаме, утре път ме чака. Утре ще говорим.

ДОНЧО

- Може да дойда с теб, да се поразкарам малко. Зависи обаче в какво настроение ще се събудя.

ИВАН

- Добре, ще видим, спи сега.

ДОНЧО

- Тази бира...

Иван става да оправи единичното легло. Като се обръща, вижда, че Дончо вече спи дълбоко. Взема го на ръце и го полага в леглото. Внимателно събува калните му маратонки, якето, ризата, дънките. Сваля уокмена от врата му. Завива го.

Лицето на Дончо... Той сънува. Виждаме съня му...

18. ИНТ. ЦИРК (ИНТРОСПЕКЦИЯ НА ДОНЧО). ВЕЧЕР.

... Вечерното представление.

Върви коронният номер на маг Фори, асистиран от Ади.

Циркът е притихнал. Немногобройните зрители напрегнато следят действията на илюзиониста. Номерът навлиза в решителна фаза.

Дончо седи на първия ред. Гледа омагьосан.

Ади се вмъква в сандъка, ляга в него като в ковчег. Фори размахва над нея червен копринен шал. Следва хипнозата на Фори. Ади заспива, изпъва неподвижно тялото си. Фори маха отривисто с ръце към лицето на спящата Ади и тя започва леко да се ИЗДИГА НАГОРЕ.

Публиката замира. Дончо гледа със затаен дъх.

Фори прокарва изпод тялото ѝ червения шал. Обръща се да приеме овациите, докато Ади още виси във въздуха.

Дончо ръкопляска бурно. Звук не се чува.

В този момент, когато публиката отново утихва, се случва нещо неочаквано.

Изведнъж от спуснатите клепащи на Ади потичат сълзи!

Дончо вижда това от мястото си и лицето му застива ужасено.

После Ади трепва...

Лицето на Дончо побелява; не знае как да помогне на майка си.

По тялото на Ади преминават конвулсии, тя се сгърчва от болка. После... застива. От устата ѝ рухва тънка струйчица кръв!

ДОНЧО

- Мамо!.. - прошепва той и се улавя за стола.

Дончо единствен е видял кръвта! В очите му застива ужасът и вцепенението. Фори също разбира, че с Ади става нещо нередно. Но не се издава. Размахва шала и тялото на Ади почва бавно да се спуска надолу. За да прикрие всичко, той преждевременно мята завесата пред тялото на Ади.

За Дончо всичко е ясно. Той се надига, трескаво напуска цирка.

Фори излиза на арената и се покланя. Вяли, но постепенно все по-силни, ръкопляскания. Гафът е прикрит и никой не разбира за случилото се.

Програмата продължава с клоунада.

Зад кулисите трупът на Ади е наобиколен от хора от цирка.

ФОРИ

- Мъртва е, инфаркт! – той бърше кръвта от устата ѝ. - Сбогом, мила Ади!

Дончо седи облегнат с гръб до фургона.

Побягва. Спъва се във въжето, което майка му изкатери. Изправя се и се изгубва в мрака. Въжето продължава да се люлее след него.

Дончо стои пред поле, осеяно с храсталаци и тръни. Вижда се занемарена асфалтова кръгова площадка, навярно бивш манеж. Тук цирк е имало, но преди много години!

Той се обръща и тръгва. Силуетът му се изгубва в нощния град...

...Лицето на Дончо, който спи дълбоко в стаичката на Иван.

Иван се е надвесил над него. Сутрин е. Багажът му е готов. Той се опитва да го събуди. Но Дончо е заспал тъй дълбоко, че не се събужда.

ЗАТЪМНЕНИЕ

19. ЕКС. ГРОБИЩА КРАЙ СОФИЯ. ДЕН.

Дончо и Иван вървят през неголямо гробище, разположено на хълм в края на селището. Насочват се към бурениясал, равен гроб. Върху скромния надгробен камък е издълбано името: АНГЕЛИНА Н. РАЙКОВА /АДИ/. Две дати отбелязват живота и смъртта ѝ – 1957 – 1998 год.

ИВАН

- Я гледай, с майка ти сме били връстници! Значи инфаркт? Сърцето не е издържало. Може да е от височината, като са я вдигали?

ДОНЧО

- Не е никакъв инфаркт, блъсна я кола. Както си стояла на спирката, я блъсва кола. Или тя е била пияна, или шофьорът – друга възможност няма. – Иван го гледа учуден и почва да се ядосва. - Не се нервирай, спокойно. Майка ми никога не е работила в цирк, измислих си го за да се бъзикам Наско. И той адски се дразнеше, което пък мене ме кефеше. За да ми купи компютър го излъгах, че няма да си измислям всякакви такива. – Той вижда недоумението на Иван, който пали цигара. – Извинявай, трябваше да го разкажа на някого. За последен път. Благодаря, че се навих да ме докараш дотук, сам нямаше да го намеря, много е забутано това място. Как му е хрумнало да погребее майка ми тука!

ИВАН

- За пръв път ли идваш?

ДОНЧО

- И за последен. Няма ли да почерпиш?

Иван отказва. Но после се смилява и му дава цигара. Дончо запушва. В клоните на дърветата има птици. Някои от тях кълват от гробовете храна. Дончо гледа с безразличие гроба. На врата му виси уокмена.

ДОНЧО

- Сигурно е кофти да си заровен отдолу, а? Гадничко е все пак. Приближава се, гледа напрегнато в пръстта. Иван го прегръща. Дончо, за да се освободи от него, сяда на росната трева.

ДОНЧО

- Гниеш и се разлагаш... Ако имаше ангели, щях да ги виждам. Той се заглежда настрана, после вдига поглед към празното небе.

ИВАН

- Има, има ангели, спокойно! От баба ми съм чувал, че има. На нея може да ѝ се вярва, каквото ми е казала, все вярно е излизало. Каза ми, ако не се изучиш и си останеш прост, нищо няма да стане от тебе. И позна. Но все още сме живи, ще видим.

Дончо пуска музика в уокмена. Тананика.

ИВАН

- Не стой така, тревата е влажна. Няма още осем часа. Подранихме. Дончо не реагира и Иван го поема през раменете и го изправя. Задникът му е мокър от росата. Иван се опитва да го отдалечи от гроба.

ДОНЧО

- Не ме пипай, никак не обичам! - обръща се злобно срещу него той. Иван го пуска. - Важното е да не ти пука, нали така? Дончо тръгва. Иван го последва.

ИВАН

- Ще се върнеш при баща си, нали? Обещавах?

Дончо се спира, гледа враждебно Иван.

ДОНЧО

- Извинявай. Нямахте при кого да ида, нали беше през нощта. Ти беше първия, за който се сетих, адресът ти го намерих в тетрадката на Наско. Сега - чао! Успокой жена си, че няма да си изпуснеш буса!

Дончо тръгва през гробището.

Иван един миг се колебае. Догонва Дончо на изхода. Появяват се жени с цветя и чанти.

ИВАН

- Къде тръгна?

ДОНЧО

- Теб какво те засяга?

ИВАН

- Хайде, марш пред мен! Ще те водя при баща ти! – решително го улавя за ръкава. – Утре ще пътувам, не е проблем да отложа с един ден.

ДОНЧО

- Разкарай се, бе идиот! Ти ли ще ми кажеш какво да правя!

Дончо се освобождава и тръгва по улицата. Иван е шокиран от тази реакция и се поколебава какво да предприеме. Поглежда часовника си, махва с ръка и се отдалечава в обратната посока. Но на ъгъла спира.

Вижда Дончо, който седи до една ограда.

Поема към Дончо. Момчето го вижда, но не реагира.

Иван се приближава до него. Спира там. Мълчат.

20. ИНТ/ЕКС. АВТОБУС. ДЕН.

Иван и Дончо пътуват в извънградски автобус. Иван носи чантата си с багаж.

Над полето се вдига мъгла.

Мълчаливи нивя, дървета, занемарени сгради, селски кучета.

ДОНЧО

- Къде сме? Има ли още много?

ИВАН

- Далече сме още.

ДОНЧО

- Звегор... Що за скапано име?

ИВАН

- Брат ми живее там. Няма да се бавим изобщо. Пристигаме, провеждам си срещата, преспиваме и на другия ден хващаме обратно рейса. Сигурно няма да мога да почна работа веднага, но даже ако почна, пак ще те върна в София.

ДОНЧО

- Дървосекач! Добре си го намислил! Трепач на гори. Няма ли да ти е жал да ги сечеш, бе?

ИВАН

- Ако плащат добре, що да ми е жал? Те си имат разрешителни за това.

ДОНЧО

- Може и да е интересно... Ще видим.

ИВАН

- Кога са се разделили твоите родители?

ДОНЧО

- Без брак са живели, само няколко години. Аз съм нещо като извънбрачен. Не са ми разказвали, но аз им чета мислите. Наско не я кльопаше, да не му навреди на кариерата. Затова скъса с нея. Направо я изхвърлил, после я набедил че била каква ли не. Съдът ме даде на Наско, защото успя, с адвокатите си, да я изкара алкохоличка. Тя си поркаше яко, но чак пък алкохоличка... Дори да е била такава, децата трябва да живеят с майките си.

ИВАН

- Мъчно е, но... И аз така загубих майка си, бях момче като тебе. Но всичко ще се оправи, ще видиш. В живота всичко някак си се оправя от самосебе си.

ДОНЧО

- Въобще не ми дреме. Дали си жив или умрял, какво значение! Важното е да ти е забавно, като правиш нещо. Така мисля.

ИВАН

- А ти какво ще правиш сега? Губиш от училище. Като навъртиш повече неизвинени, може да те изключат.

ДОНЧО

- И ти ли ще ми разваляш настроението! Майка ми не ме е разпитвала никога. Тя си беше супер, не й пукаше изобщо. Живееше си за собствено удоволствие, правеше си каквото й скимнеше.

От прозореца на автобуса Дончо вижда и чува нещо, което убягва на другите. Той се ослушва и оглежда.

ДОНЧО

- Слизаме! - изведнъж тръгва той към шофьора.

ИВАН

- Сядай си на мястото! Далече е още Звегор.

ДОНЧО

- Твоя работа! Аз слизам тука!

Дончо казва нещо на шофьора. Онзи спира. Дончо слиза от автобуса.

ДОНЧО

- Хайде!

Той маха с ръка на Иван да слиза. Пътниците извържат глави към Иван.

ШОФЬОР

- Има ли други за слизане?

Иван е бесен. Но не може да остави Дончо. Взема чантата и отива на вратата.

ИВАН

- Слушай, момче, тръгнахме по работа! Качвай се веднага обратно!

ДОНЧО

- Добре де, разкарай се от главата ми! Писна ми от тебе!

Дончо тръгва сам по шосето.

Автобусът е спрял наред полето. Наоколо няма хора, нито селища. Шофьорът нервничи. Иван е принуден да слезе.

Автобусът потегля и се изгубва зад завоя. Иван тръшва чантата в асфалта.

ИВАН

- Знаеш ли какво направи сега, бе момченце? Брат ми ни чака, имам уговорена среща! Сега как да го предупредя?

Дончо гледа към близкия разклон, огрян от залязващото слънце.

Ляга, долепя ухо до асфалта.

ДОНЧО

- Идат! Поне десетина са! По сто коня всеки!

Иван завърта глава. Не може да си намери място. Сяда на един камък.

След малко едва доловимият грохот долита и до неговите уши.

Шумът преминава в рев и се усилюва.

Издад разклона изскачат група **рокери**. Те вземат завоя с рев и поемат по шосето. Дончо вдига ръка и ги приветства. Те летят към него, заели цялото платно, прилепнали към лъскавите тела на мощните си мотори. Профучават край тях. Дончо крещи и подскача в тревата. Крясъците му се губят, удавени в грохота. Иван стои отстрани и тъпо гледа прелитащите машини.

21. ЕКС. ГОЛЯМА ПОЛЯНА КРАЙ ШОСЕТО. НОЩ.

Недалеч от пътя има река и голяма поляна. Шосето тук прави равна, широка отсечка, добро място за надбягвания. Мотоциклетите са паркирани по поляната. Горят огньове. Рокерите и момичетата, които са с тях, се забавляват. Бутилки алкохол обикалят от ръка на ръка, смях, музика, гласове кънтят и се сливат с бученето на реката. Иван и Дончо седят край куп съчки. Дончо отпива глътка, замаян от алкохола. Рокер се опитва да запали огън. Огънят пуши. Рокерите тръгват нанякъде. Само едно **момче** остава, може би дрогирано. Иван е разстроен.

ДОНЧО

- Не се притеснявай чак толкоз. Брат ти ще е доволен, че не си отишъл. Една грижа по-малко. Пък и да режеш дървета в Странджа е кофти номер.

ИВАН

- Ставай. Ще те вода право при баща ти! - Той отваря чантата, изважда свой пуловер и го подава на Дончо. – Вземи, де! Студено е вече!

ДОНЧО

- Запази го за себе си! - В замяна му подава бутилка. Иван не я взема. Отдалечава се към реката, за да остане сам. Дончо само премества ръката си и подава бутилката на момчето.

ДОНЧО

- Отдавна ли се друсаш?

МОМЧЕ-НАРКОМАН

- Без значение... Важното е да не спираш. Момчето изважда смачкана цигара. Запалва я. Подава и на Дончо. Дончо дръпва няколко пъти.

МОМЧЕ-НАРКОМАН

- Не спирай. Спреш ли, ставаш боклук!

Иван е край реката. Наоколо се гъне тъмния, мистичен Балкан. Шумящата нощна река... Има нещо плашещо в това място, когато човек е сам пред буйните черни въртопи. Небето е облачно, бурно. Иван мълчаливо се оглежда и ослушва. Задухва **вятър**.

Когато се обръща, Иван вижда олюляващия се Дончо зад себе си. Облякъл е пуловера, който му стига до коленете. Потреперва.

ДОНЧО

- Малко ме хвана шубето!

ИВАН

- Това е клон, няма страшно. На село нашата къща беше последна. Една нощ бяхме сами с брат ми. Изведнъж чувам – някой чука на прозореца. Брат ми, който беше по-малък, почна да реве. Скимти като пале! Стана ми жал и си казах – излизам. Взех за всеки случай и ножа. Отивам, гледам – един клон потраквал по стъклото. Оттогава, ако нещо ме плаши, викам си – това е клон, няма страшно! Дончо го поглежда с някакво детско упование.

ДОНЧО

- Ади ме качи веднъж на един кон. Направо щях да пукна от страх. Тя ходеше по едно време на езда.

ИВАН

- А как си се научил да яздиш?

ДОНЧО

- Въобще не съм се научил! За първи път препусках на кон, когато ме видя в конната база. Как не паднах тогава от коня – не знам. Но Наско се ядоса, забеляза ли?

Иван го гледа изненадан. После кимва.

Неочаквано Дончо слиза към реката. Шумът от реката става още по-силен.

Иван, в последния момент, преди Дончо да нагази във водата, го хваща.

ИВАН

- Само за себе си мислиш, момче! Не е хубаво така! Бъди по-внимателен!

ДОНЧО

- А за кого да мисля, за тебе ли? Знаеш ли колко не си ми интересен!

ИВАН

- Голям герой си, няма що – да избягаш от къщи! Посред нощ! И аз съм бягал от къщи. Това не е трудно. Трудното е да се върнеш.

ДОНЧО

- Въобще няма да се върна, забрави! А ти си върви за където си тръгнал!

ИВАН

- Лесно ти е на тебе. Веднъж и аз, ей така, бях избягал. Като се връщам, гледам – пред портата народ, бабички. Плачат и нареждат. Майка ми починала. Тогава вече нямаше къде да се бяга. Баща ми се опиянчи и аз трябваше да се грижа за брат ми. Лошо е, че нямаш братя, сестри. Ако имаше, по друг начин щеше да разсъждаваш. Щеше да ти е мило за някого.

Дончо млъква след тези думи.

ДОНЧО

- Добре, сам ще се оправя - обръща се той и понечва да си тръгне.

Иван го улавя и го стисва болезнено за ръката.

ДОНЧО

- Не ме пипай, казах ти! Ти си бил много нахален, бе!

Дончо се изтръгва от него и хуква към рокерите.

Иван го оставя, грабва чантата си и тръгва с бърза крачка към шосето.

В това време наставка брожение сред рокерите, които излизат на шосето.

Иван върви с бърза крачка.

Два мотора се отделят от останалите. Дончо е там, когато се изясняват правилата на предстоящото състезание.

Ръкомахания, крясъци, рев на мотори! Страстите се нажежават. Има и такива, които се противопоставят на опасната игра.

Дончо гледа възбуден. Хрумва му нещо и се щура като луд из тълпата.

Шосето е разчистено. Двама рокери яхват моторите си. Единият потегля в едната, другият обръща мотора си в противоположната посока.

Иван приближава шосето.

Дончо върви замаян. Спира единия от рокерите. Моли го за нещо, онзи му отказва.

Тогава Дончо се мятта отзад и се вкопчва за тялото му. По всичко личи, че няма намерение да слиза от мотора.

Двата мотора се отдалечават на разстояние около половин километър един от друг. Шосето е пусто.

Викове и вопли заливат рокерското множество.

Иван осъзнава каква игра предстои. Разбутва тълпата. Търси Дончо!

Тарторът изсвирва, дава знак с ръце.

Двата мотора реват и се насочват един срещу друг. Всеки се движи точно по осевата линия. Грохотът нараства.

Дончо наднича иззад гърба на рокера. Скоростта и на двата мотора вече е голяма.

Иван се вира и в двете посоки, за да види Дончо.

ЛИЦЕТО НА ДОНЧО!

Двата мотора се приближават шеметно един към друг.

Лицето на Иван... Подивялата тълпа очаква неизбежния **челен сблъсък**.

Моторите... Осевата линия лети изпод гумите... Освирепелите лица на двамата рокери. Лицето на Дончо... Ужасът по лицето му. Моторите... Гумите... Фаровете... Тълпата... **ИВАН вижда ДОНЧО...** Дончо се хили в нервна истерия. Моторите са на стотина метра един от друг... Врълхлитат!

В последния момент другия рокер кривва вдясно и жестокия челен удар е избегнат.

Рокерът-победител надава бесни победоносни викове.

Дончо слиза от мотора. Краката му се подгъват; той прави няколко крачки и рухва на асфалта.

Иван хуква към него. Тълпата е във възторг. Настава суматоха.

Иван дотичва. Дончо не е на себе си. Като вижда онемялото му лице, Иван го вдига, **притиска** го до себе си.

Едва сега Дончо дава воля на сподавените си хълцания. Той хем плаче, хем се опитва да се засмее, да се изфука със смелостта си...

22. ИНТ. ДОМЪТ НА НАСКО. НОЩ.

Свети само екранът на компютъра на Дончо.

Пред него седи Наско. Разсъблечен е, зачервен. Пуши, чете дневника на Дончо.

Звучи гласът на Дончо:

“17 май. Двамата се скриха в гората. Видях всичко, което стана после. Овчарят размахна сърпа. Сбиха се, паднаха на земята. Другият измъкна сърпа и го заби в корема на брат си. Овчарят падна, почна да се гърчи и онзи го остави, излезе от гората. Държеше кървавия сърп в ръка.

Докато звучи гласът на Дончо, Наско си представя описаните картини... Две вкопчени едно в друго тела. Храсти. Стонове. Сърп... Единият се изправя, другият остава да лежи... Свечереното поле, вековната круша... Гнездото-колиба от сено и клони в дървото. Овчарят се е свил на кълбо в него. Прегърнал е сърпа. Бездиханното му лице... Сърпът е дълбоко забит в корема му. Дъното на гнездото е прогизнало от кръв. Тя капе по черните тръни отдолу...

Наско е шокиран. Налива си чаша водка. Ходи из стаята. Спира се пред театрално афишче, на което е споменато и името на Ади; през афишчето преминава траурна черна лента. После Наско се връща, чете.

Отново прозвучава гласът на Дончо:

“3 юни, Мила мамо! По време на командировката попаднахме на изоставена махала в планината. Там живееше само някаква баба. Покани ни вътре. Разказа ни за децата си, за разни хора. Била бежанка от друга страна. Лицето ѝ беше много набръчкано. Другите излязоха, аз също. Наско остана при нея. От градината чувах разговора им. Наско говореше за родното си село, за майка си, спомена нещо и за мен. Не беше лошо. За първи път слушах Наско да говори нещо смислено...”

... Лицето на Наско.

Появява се лицето на бабата, набраздено от бръчки. Тя разказва, но гласът ѝ не се чува. Цари тишина. Дончо стои на двора, сред животните, надава слух. Приближаваме към Дончо, към лицето му, към ухото му, което чува разговора. Долавят се вече слаби селски шумове – от двора, от животните, от дрезгавия отслабнал глас на бабата...

Наско крачи из стаята. Застава с гръб към стената и изскимтява безпомощно. Взема телефона, но не се решава да звънне. Обикаля като арестант.

Прозвучава гласът на Дончо:

“Мамо, запознах се с Иван. Мечтата му е да стане шофьор в тъпата телевизионна продукция на Наско. Между другото, ако се беше родил през четирнайсти век, Иван щеше да живее като монах в Странджа, а Наско щеше да бъде разбойник! Непременно щеше да бъде конен разбойник с кървав ятаган в ръка.”

Наско гледа безсмислено някое време. Сетне се размива. **Представя си се като конен разбойник от 14-ти век. Препуска, размахва кървав сърп (вместо ятаган) из алеите... Появява се лицето на Иван от видеопробите. (Иван е заснет със скрита камера). Седи на тревата, ляга. Скрива се зад храст, намества се и мигновено заспива. Лицето на Иван. Буболечка пълзи по косата му, пресича челото. Иван спи блажено, облечен с бутафорното расо от ново зебло и смешни сандали на бос крак...**

Наско вдига слушалката на телефона. Сигналът прозвучава силно и той я слага обратно.

Прозвучава гласът на Дончо:

“Мила мамо. Утре е твоето погребение. Извини ме, няма да дойда. Последният път не ни остана време да се видим. Не се вълнувай за нищо, защото може да умреш втори път. Вече не се чувствам самотен. Имам теб. Наско вече не може да ни раздели. Ти ми беше казала, че тайните трябва да се пазят. Никой не умее по-добре да пази тайна от теб. Хората, които като малки са мечтали да станат циркови артисти, умеят да пазят тайни. Затова сега ще ти кажа моята тайна... - Гласът на Дончо замълчава. Настава тишина. Минават няколко секунди. - Чу ли я?.. Скоро ще дойда при теб и отново ще бъдем заедно...”

Наско се опомня – изглежда звъни телефона. Наистина! Той се спуска към него. От другата стая излиза Никол, сънена, по комбинезон. Тръшва се във фотьойла.

НАСКО

- Моля! Ало! Дончо, ти ли си?

ГЛАСЪТ НА ИВАН

- Иван се обажда. Помните ли ме?

НАСКО

- Помня, разбира се... Дончо при теб ли е?

ГЛАСЪТ НА ИВАН

- Не може повече да остане въщи. А пък не иска да се връща при вас. Не знам какво да правя с него.

НАСКО

- Ама че работа! Говори тук за някаква тайна. Да не е решил да направи някоя глупост, от него всичко може да се очаква! Как е той, къде е?

ГЛАСЪТ НА ИВАН

- Не се безпокойте. Добре е.

НАСКО

- И какво ще правим сега, имате ли някаква идея? Да се обадим в полицията?

ГЛАСЪТ НА ИВАН

- Това не! Ще стане по-лошо.

НАСКО

- Тогава, ще дойда да го взема! Вие не му казвайте нищо.

ГЛАСЪТ НА ИВАН

- Пак ще избяга. По-добре, не идвайте. Поне засега.

НАСКО

- Тогава какво да направим?... Просто нищо не се сещам в момента. Разчитам на теб за Дончо. Ти си му все пак... Той не е имал никакви приятели досега.

ГЛАСЪТ НА ИВАН

- Ще се успокои. След няколко дни пак ще се обади. Ще се опитам дотогава да го убедя да се върне. Просто исках да ви кажа, че е добре.

НАСКО

- Благодаря... Ще ти бъда много задължен. Страшно съжалявам за това, което стана. Има ли там всичко необходимо? Храна, дрехи...

ГЛАСЪТ НА ИВАН

- Не се притеснявайте. Хайде, до скоро!

Иван затваря. Наско ходи напред-назад, обезумял. Отпуска се на дивана. По телевизора дават кадри, в които виждаме Наско. Върви подготовката на неговата телевизионна продукция с възстановки. Никол увеличава говора.

“Българският телевизионен режисьор Наско Николов се готви за снимките на поредица от портрети за видни наши духовни дейтели. Това ще бъде научно-исторически сериал. В главните роли в отделните серии с продължителност по двайсет и седем минути всяка, ще видим и някои известни български актьори ”

Наско гледа разсеяно. Това са двама съвършено различни хора – Наско от екрана и Наско сега. Изключва телевизора.

НИКОЛ

- Обади се в полицията! Защо се доверяваш на някакъв непознат? Може да постъпи лошо с Дончо, особено след като не му даде ролята. Синът ти избяга от къщи, а ти още се чудиш какво да правиш. И двамата сте пълни ненормалници! Може този Иван да иска откуп, знаеш ли го? Хайде, звъни!

НАСКО

- Престани! Ако се обади в полицията, ще стане по-лошо! Не познаваш това хлапене! Видял как оня дивак от гнездото бил намушкан със сърп от брат

си. Ако каже и това в полицията? Само сме за разпити сега, да ни влачат по съдилищата!

НИКОЛ

- Страхуваш се да постъпиш като баща. Защото не си никакъв баща.

НАСКО

- Не мога да се обаждам по полиции. Това ще бъде краят между нас. После няма и да ме погледне.

НИКОЛ

- Синът ти е в опасност, не го ли проумяваш! Всичко може да се случи, той е в пълна депресия! Щом ти не можеш, аз ще звънна!

Никол взема телефона и набира кратък номер.

НИКОЛ

- Ало, полицията ли е?

Наско я гледа безпомощно.

23. ИНТ. КРЪЧМАТА. УЛИЦА. НОЩ.

Кварталната кръчма. Тук са Иван, Райна и Дончо.

Райна мълчи сърдита. Идва сервитьорът, носи по една салата, аперитив и бутилка вино. Пред Дончо сервира парче торта и мелба.

РАЙНА

- Какво значат тези работи, тези мезета?

ИВАН

- Райне! Отпусни се поне веднъж. Всичко ще ти обясня. Просто в един момент реших да ви поканя и толкоз. Искях да се повеселим, а ако трябва и да се напием. Ей така, без повод!

ДОНЧО

- Това се казва повод. Защо пък не? Някой да ни пречи?

РАЙНА

- Откъде взе пари?

ИВАН

- Райне, нали ми имаш доверие?

РАЙНА

- Откъде си взел пари?

ДОНЧО

- Мои са! Взех ги от баща ми. А той ги е получил от продуцента. Той пък ги е дръпнал от телевизията. Тя пък – от държавата. А държавата ги е събрала от такива като вас.

Райна гледа изпитателно ту Дончо, ту Иван. Иван се натъжава.

РАЙНА

- Обади ли се на брат ти?

ИВАН

- Няма го, заминал за Странджа. Ще го търся там. След някой друг ден заминавам, няма да си оставя магарето в калта.

В очите на Райна плувват сълзи.

За да спаси положението, Дончо става и се покланя небрежно пред нея.

ДОНЧО

- Госпожо, не ми отказвай, защото това ще ми бъде първия танц в живота. С истинска, нормална жена.

Райна изтрива сълзите си. За да я разведри, Дончо ѝ демонстрира елементарен фокус – голяма желязна пара, която ловко претълкува през кокалчетата на пръстите си. Взема вилица, заставя я да стои отвесно покрай дланта му. Иван се гордее с Дончо. Доброто настроение на Иван и Дончо предразполагат Райна.

ДОНЧО

- Само не ми казвай, че съм останал сираче!

Райна без да иска се засмива. После ѝ става тъжно за Дончо и го притиска до себе си. Иван вдига чашата си и я изпива до дъно – в чест на Райна и Дончо.

Райна става. Започват да танцуват с Дончо. Наоколо оценяват двойката.

РАЙНА

- Иван трябва да си намери работа. Ако седи без работа, ще се пропие. Той е такъв, слаб му е ангелът. А ти се прибери да си свършиш учението. Ние с Иван нямаме образование – виж колко е лошо. Никъде не ни щат. Няма място за нас.

ДОНЧО

- Работата разваля човека. Няма по-лошо нещо от нея.

РАЙНА

- Това ли си говорите по цял ден двамата?!

ДОНЧО

- Той не е чак толкова захлупен. Каза ли ти какви работи ни се случиха по пътя?

РАЙНА

- Не, той с никого не споделя. Много е затворен, особено напоследък.

ДОНЧО

- Затова е върха. И ти не си лоша. Имаш хубаво тяло.

РАЙНА

- Мерси. Кой те е научил да говориш тъй?

ДОНЧО

- Майка ми, тя говореше винаги това, което искаше и което мислеше.

Примерът на двамата е заразяващ. На дансинга излизат още хора.

Райна притиска телцето на Дончо, трогната от думите му.

Иван обръща поредната чаша.

24. ЕКС. УЛИЦА. НОЩ.

Тримата вървят по тъмна улица. Иван се олюлява, пийнал е.

ИВАН

- Изгонили го от къщи, не искал да се жени! Отишъл в Света гора, после – в някаква пустиня, забравих й името. Направил манастир и измислил... Просто измислил да си мълчиш. Да си приказваш направо с оня, на небето. Не проговорил четирсет или петдесет години! За какво да патърка наляво и надясно? Като говориш, дрънкаш само глупости. Стоял на една скала коленичил – хиляда дни! С разперени ръце при изгрев и залез слънце! – Иван разперва ръце на сред улицата. Една кола надува клаксон и едва не го блъсва. – Хиляда дни! Точно три години! Аз не мога да издържа и десет минути! Ти колко можеш да издържиш? Колко?.. Питам те, колко можеш да издържиш?

Докато Иван говори с пиянския си глас, Дончо от време на време имитира отшелника, как се молел, мълчал, как стоял с разперени ръце.

РАЙНА

- Засрами се от момчето! - избързва тя напред.

ИВАН

- Райне! Нали ти казах, че ще намеря работа? Ще живееш добре, ще видиш. Кълна ти се. В какво искаш да ти се закълна? В какво?

РАЙНА

- Вече съм на четирсет и три, късно си се сетил. Цял живот трябва да се свивам, защо? В оная дупка! Погледни хората! Погледни брат си! Работи и печели, къща вдига! А ти? Докога ще си такъв, никакъв?

Иван извърща лицето й. В очите й намира гняв. Той я прегръща силно до себе си. В началото тя е недоверчива, но после нещо се преобръща в нея. Едва сега му повярва. Тази сила у Иван, тези пламнали очи едновременно я плашат, но я правят и за миг щастлива.

ИВАН

- Обещай, обаче че няма да цивириш. Обещай веднага! Дончо изпуктява от досада и сяда на тротоара. Пали цигара. Райна се откъсва от Иван.

РАЙНА

- Остави ме! Не ме закачай повече!

ИВАН

- Искам да ми вярваш! Защо не ми вярваш? Какво съм ти направил, че се държиш така? Цял живот се държиш така с мен!

Райна го гледа с поглед, пълен с мъка. Тръгва бързо по улицата.

Иван я настига. Тя се измъква от ръцете му и побягва.

ИВАН

- Защо? Защо?

Той събува обувката си и я мята подир нея.

Гледа след тичащата Райна, докато се стопи в нощта.

ДОНЧО

- Виждам я – още тича! Няма да се върне вече. Ама че си кретен! Защо трябваше да й плещиш такива глупости? „Защо, обеща ми...”.

Иван тръска глава. Захлупва лице в шепи, ръмжи – глухо, като ранен звяр.

Дончо отива, вдига захвърлената обувка.

ОБУВКАТА НА ИВАН... Деформирана, изтъркана.

Дончо я донася и я оставя пред Иван.

По измъченото лице на Иван се появява **милост и нежност**.

25. ИНТ. ДОМЪТ НА ИВАН. НОЩ.

Дончо лежи на леглото, слуша уокмен. Иван спи както е с дрехите. Телевизорът работи. Дончо отваря хладилника. Вътре няма нищо, освен половин бутилка олио. По масата има остатъци от храна.

Дончо прави гримаса на отвращение от примитивния убог бит наоколо. Решава да се позабавлява с Иван. Изважда една нормална ЦИГАРА. Скъсва я и изсипва тютюна от нея. Намира тънка хартия, свива извадения тютюн в нея; получава се нещо като самоделна цигара марихуана.

Застава пред Иван. Иван се стряска, събужда.

ИВАН

- Сънувах, че е полицията!

Дончо му показва самоделната цигара.

ДОНЧО

- Полицията никога няма да се сети, че съм при тебе. Нито Наско! Той няма въображение. Какъв режисьор е той като няма въображение! Премного си пази задника, това е той. Понякога направо ми е жал за него.

ИВАН

- Баща ти знае. Обадих му се по телефона.

Дончо в първия момент не вярва на ушите си. После асимилира чутото.

ИВАН

- Като нямаш други приятели, стой тука. Ако дойде полиция, ще те скрия някъде. А като се върне Райна, ще има и кой да се грижи за нас. После ще видим.

ДОНЧО

- Райна няма да се върне. Моят пример се оказа заразяващ за нея.

ИВАН

- Тя не може сама. Ще иде при майка си да се оплаче. А като се върне, ще си осиновим дете... Реших го вече.

ДОНЧО

- Опитвал ли си?

Показва му цигарата, която направи. Иван я взема. Помирисва я и завърта глава.

ИВАН

- А ти?

ДОНЧО

- Естествено. На кретените им развива сетивата, а на такива като мен им ги притъпява. Да не искаш да лудна някой ден с моите зъркели и с тия уши като радари?

ИВАН

- Откъде я имаш?

ДОНЧО

- Онова момче ми я даде, рокерът... Марихуана! Вижда ми се добра. След кратко колебание Иван запалва цигарата. Дръпва внимателно. Очаква въздействието на дрогата.

ДОНЧО

- Не става веднага, бе селянин. Усеща се след десетина минути. Иван пуши замислено. Изтяга се блажено по гръб.

ИВАН

- На село имаше каваци. Високи... Вътре – стотици птичи гнезда. Какво ти стотици – хиляди! Зяпах по тях по цял ден. Как исках да се пренеса горе, по клонаците...

Дончо гледа към Иван с чувство на досада и презрение.

Главата на Иван клюмва и той пак се тръшва по гръб. Затваря очи.

ДОНЧО

- Ама че гадост! Ади умря за нула време. Онзи овчар брат му го уби като муха. Никой не забеляза... Мислех, че няма да мога без Ади. А вече почнах да я забравям. Просто всичко е една голяма гавра и лъжа! Ще намеря онова момче, той поне не се прави на интересен.

ИВАН

- Оня, дрогирания? При рокерите?

ДОНЧО

- И ти стана голям професор! Не искам живота ми да мине като вашия с Наско. С вашите тъпи истории. Искам да умра млад. Иван се изправя, притеснен не на шега от тези думи.

ИВАН

- Какви ги дрънкаш? Обещал съм на баща ти да те върна жив и здрав. Като се върнеш вкъщи, прави каквото искаш, но тука при мене не искам глупости. Дончо търси цигарата. Намира я паднала на пода, догаряща.

ДОНЧО

- Защо не си ми оставил? - Той освирепява. – Това е марихуана, гадняр такъв! Адски скъпа е! Идиот, селянин!

ИВАН

- Престани да крещиш. Намираш се в къщата ми.

ДОНЧО

- Нищо не си ми оставил! Дадох ти да дръпнеш веднъж, а ти я изперка цялата! Това ли ти е приятелството? Личи, че си от крайния квартал! И ти нямаш никакво въображение! Тъпи боклуци!

Дончо рита леглото. Иван скоква, вдига го във въздуха, докато се укроти. После го мята на леглото. Дончо се навежда и взема остатъка от цигарата. Дръпва, поглъща целия дим.

ДОНЧО

- Писна ми! Абсолютен скот си ти! Живееш като скот, не те ли е гнус от себе си? Виж в какъв коптор живееш! Как може да се живее в такава кочина? Луди хора! От крайния квартал! Това заслужавате вие и нищо друго!

Иван ляга. Лицето му се сгърчва от болка. После лежи като вцепенен.

Дончо го сритва по крака. Иван има видение...

... Вали дъжд... Кола приближава по калната уличка. От нея слиза Райна, облечена в бяло. Гази през локвите. Дрехите се изпръскват с кал. Пред входа намира обувките на Иван. Те са пълни с вода. Райна излива водата, притиска ги нежно до сърцето си. Те оставят кални следи там. Тя влиза в къщата и с махване на ръката, като диригент! – коридорът и стаята се изпълват със светлина.

Иван седи на един стол. Той вдига глава и онемява!

Защото Райна наистина е тук. Тя го гледа с укор, после оставя обувките му.

До нея има друг мъж. На него не му се нрави постъпката на Райна. Той взема обувките, оглежда критично изтърканите подметки, след което ги хвърля в кошчето за боклук.

ИВАН

- Кой е този?

РАЙНА

- Моят приятел. Искан да види къде живея. Той е от село. Запознайте се.

НЕПОЗНАТИЯТ

- Марко!

Иван осъзнава какво се случва. Райна навежда глава.

РАЙНА

- Извинявай. Реших, че няма смисъл да се измъчваме – ти мене и аз тебе. Искан да поживея в някаква сигурност най-накрая. Затова още един път, извинявай.

Иван отваря очи...

И какво да види! Наистина в стаята стоят Райна и онзи странен мъж на средна възраст, с вид на стар селски ерген.

Новодошлите стоят прави до вратата. Дончо слуша уокмена си, не обръща внимание на никого.

ИВАН

- Да те извиня? Ти ли каза това? С мен не си ли сигурна? Всичките спестявания са на твое име.

РАЙНА

- Не може така повече. Даже се учудих, че те намирам вкъщи. А ние с Марко сме решили да опитаме да живеем заедно.

Иван крачи из стаята. Райна е неузнаваема. Иван спира пред мъжа и двамата се измерват с поглед.

Дончо се изправя. Тази сцена вече му е омръзнала. Взема уокмена си и излиза.

Иван се поколебава. Исква да каже нещо, но не се сеща какво. Грабва горната си дреха и излиза. Спира на прага като попарен.

Дончо го блъсва леко, застава го да върви.

И двамата вече крачат по улицата.

26. ИНТ. БАР-ВАРИЕТЕ. НОЩ.

Иван и Дончо влизат в бар-вариете. В добро настроение са, опиянени от силната музика в полутъмното заведение. Пробиват си път, търсят маса. На подиума танцуват полуголи момичета. Една от тях прави нещо като стриптийз.

ИВАН

- Каза ми, ме нямаш брат или сестра? Да не си ме излъгал?

ДОНЧО

- Нямам. И слава богу! Да имаш деца е адски тъпо! Не трябва да имаш деца. Само ще повторят биографията ти. Бачкатор в завода! Кранист в цеха! Секач в гората! Или режисьор на тъпи ситкоми!

ИВАН

- На какво?

ДОНЧО

- Ситкоми!

ИВАН

- Аха... Ами така е. Но на всеки му се живее. Всеки иска да си отчупи парче от баницата.

ДОНЧО

- Особено ако те оставят на мира и никой не те закача!

ИВАН

- Като нас сега.

ДОНЧО

- Точно като нас!

ИВАН

- Ти ще успееш! Много умно момче си, много ти сече пипето! Ако имах твоя ум... Но при мен нещата станаха така, че рано зарязах уроците. Нямах кой да ме поощри да уча. Съдба!

ДОНЧО

- Нямам проблеми с даскалото. Ще го завърша, също и висше, информатика. Може да направим фирма заедно. Аз ще бъда шеф, ти ще изпълняваш каквото ти кажа, става ли?

ИВАН

- Дадено, шефе! Никога не съм искал да ставам началник. Задоволявам се с най-малкото, така съм свикнал. Жена ми точно това не харесваше, но всеки по пътя си, нали така?

Иван поръчва водка за себе си и коняк за Дончо.

ИВАН

- Ти май си девствен?

ДОНЧО

- Абсолютно! Мацките са боклуци! Аз правя компютърен секс, той е безопасен. Препоръчвам ти го и на тебе, особено сега като остана на сухо.

ИВАН

- Какъв секс, какво каза?!

ДОНЧО

- Дълго е за обяснение. Но не е лошо. Забравяш за разните проблеми.

ИВАН

- Трябва да го опитам.

ДОНЧО

- Непременно. Като изляза на квартира, ще ми идваш на гости. Даже може заедно да живеем. Ще ти покажа какво е интернет.

ИВАН

- Знам какво е интернет, не съм чак толкова загубен.

Двамата стискат ръцете си като приятели.

Иван се оглежда. Става и се изгубва някъде. След малко се връща с един тип, навярно сутеньор.

СУТЕНЬОР

- Как сте? Ако е удобно, можем да уредим малкия.

Иван се засмива. Дончо се почесва колебливо по главата.

ИВАН

- Хайде, аз ще опитам от компютърния секс, а ти – от нормалния. На Наско няма да казваме. И аз все едно, че нищо не знам.

След малко тримата се изкачват по тесни стълби, украсени с вълнуващи еротични снимки. Озовават се в коридор. Поканват ги в сепаре. Пристига девойче, невръстно като Дончо.

СУТЕНЬОР

- Отваряйте си ушите като ви говоря! Казах Нели да дойде!

Девойчето бързо се изнася. След малко от съседната стая бавно и величествено излиза едрогърда лелка, с розово месесто лице.

Като се приближава, тя щипва майчински Дончо по бузата.

ПРОСТИТУТКА

- Тоя ще ни свети ли?

ДОНЧО

- Той е с мен! - посочва към Иван. – Придружител!
Едрогърдата не разбира веднага; фиксира ту единия, ту другия.

ПРОСТИТУТКА

- Аха, значи и двамата.

ДОНЧО

- Точно така. Тройка.
Едрогърдата е впечатлена. Поглежда към сводника.

СВОДНИК

- Чакайте... Май не сме се разбрали. Платено е само за малкия.

ИВАН

- И аз така мислех, но животът е пълен с изненади.
Иван напразно рови из джобовете си за още пари. Дончо смъква уокмена от врата си и го подава. Она го взема, оглежда го. Но чака за още.
Иван сваля сребърното си медальонче. Сводникът драсва с него по белосаната стена, но то не оставя никаква следа. Връща му го.

ДОНЧО

- Знаеш ли кой е този? – сочи към Иван. – Ще играе главната роля в българо-френски филм. За един специален монах. Виж му мутрата – нали прилича? Това медальонче ще те пази, от полиция, от данъчни. Още сега да си го сложиш.

Сутенбюрът оглежда Иван. Махва с ръка, взема медальончето и си тръгва. Иван потупва Дончо възхитен.

Едрогърдата жена, Дончо и Иван влизат в стаичката. Там има само тясно легло.

ПРОСТИТУТКА

- Как ще процедираме сега?

ИВАН

- Малкият ще каже. Той има отговор за всичко.

ДОНЧО

- Вие ще го правите, аз само ще гледам. Може и отдалеч.

ИВАН

- Аз ще изляза, а ти ще останеш. После обратно.
През улицата, в отсрещен апартамент, е включен телевизора. Новините завършват с извънредно съобщение. Полицията издирва момче. На екрана се появява ПОРТРЕТА НА ДОНЧО, а под него телефоните, на които да се звъни, ако някой знае нещо за него.

С развитите си сетива Дончо вижда и чува всичко!
В това време едрогърдата се е съблякла и опипва Иван.

ДОНЧО

- Да изчезваме! Наско се е обадил в полицията. Обявили са ме за издирване. Вдигнал ми е акциите много!

ИВАН

- Тук сме на сигурно място. Тук всички са издирвани от полицията, така че спокойно.

ЗАТЪМНЕНИЕ

27. ИНТ. ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ. ДЕН.

Поканват Наско и Никол в стаята. Вътре има двама следователи и един униформен полицай.

НАСКО

- Какво става? Нямам никаква информация за сина ми. Научихте ли нещо?

СЛЕДОВАТЕЛ

- А, вие бяхте от телевизията! Седнете! Нямаме достатъчно хора, това е истината. Но вече бяхме на адреса, оказа се обаче, че мъжът е напуснал дома. Жена му предполага, че може да е заминал за Странджа. Заедно със сина ви. Наско се отпуска безпомощно на стола.

НИКОЛ

- Какво ще правят чак в Странджа?

СЛЕДОВАТЕЛ

- Търсел работа там. При брат си. Сега проучваме въпроса. Силите и търпението на Наско са изчерпани.

СЛЕДОВАТЕЛ

- Излишно е да идвате повече. Ще ви се обадя веднага като има нещо.

НАСКО

- Минаха две седмици! Мислех, че ще го откриете веднага. Защо го обявихте по телевизията за издирване? Не съм ви упълномощавал за това. Сега ще каже, че съм го предал. Може и да направи някоя глупост, той живее в някаква своя реалност.

Следователят мълчи, навикнал на подобни сцени. Телефоните звънят.

Следователят се извинява и вдига. Никол и Наско излизат навън.

Вървят по коридора. Излизат пред полицейското. Наско сяда на пейката.

НИКОЛ

- Хайде, екипът ни чака! Не се отчайвай, няма да пропадне, не е толкова глупав. Ще поскитосва някое време и ще се върне.

НАСКО

- Не го познаваш, одрал е кожата на майка си. Авантюрист като нея. Притеснявам се, че може наистина да направи някоя глупост. Пише за някаква тайна, каква може да е тази тайна, освен...

Напушва я смях като го гледа такъв объркан и безпомощен.

НИКОЛ

- Извинявай... – осъзнава, че го е наранила. – Просто ми се струва невероятно това, което се случва. Не съм свикнала да те виждам такъв. Извинявай! – Тя сяда до него. – Сигурно не ти е леко. Знам какво е, но бъди сигурен, че Дончо няма да посмее да направи нищо, той е страхливо хлапе. Както и ти се плашиш сега. Хайде да тръгваме. Работата ще те разсее.

НАСКО

- Тръгвай, аз ще остана още малко.

НИКОЛ

- Тук ли оставаш?

НАСКО

- Не знам. Може би... Нищо не ми се прави. Не ми се приказва.

НИКОЛ

- Добре, ще се обадя в офиса да им кажа да не ни чакат, ще се забавим. Наблизо има телефон. Тя отива и набира номера.

НИКОЛ

- Емо, здрасти!.. В полицията сме... Не може да се обади сега, тук нещата малко се усложниха. Знам, че екипът се е събрал и чака, но какво да направим? И ние чакаме.

Наско слуша разсеяно. Оттатък Емо не спира да говори. Наско отива, взема слушалката от ръката ѝ.

НАСКО

- Аз съм!.. Емо, чуй ме, не мога да продължа. Ще замразим продукцията. Опитай се да обясниш там на хората. Говорете и с телевизията, просто не мога. Нямам сили. Дончо е все още в неизвестност.

Емил почва нещо да му говори, но той окачва слушалката на мястото ѝ.

За Никол това е възможно най-лошата новина.

НИКОЛ

- Какво си мислиш, че правиш? Ти наистина си бил много слаб човек, извинявай, че ти го казвам. Независимо какво ти се е случило, нямаш право да спираш цяла продукция, за която сме се готвили толкова дълго и на която толкова много хора разчитат. Обади им се, още не е късно. Да звънна аз, ако искаш?

И тя вдига слушалката.

НАСКО

- Хайде, стига с тези циркове! Никъде няма да звъниш!

След това тръгва към колата. Никол връща слушалката.

28. ИНТ/ЕКС КРАЕН КВАРТАЛ. ПОЛЕ. ФУРГОН. ВЕЧЕР.

Краен квартал. Нататък – изоставени поля и храсти.

Два фургона, в които живеят строители от съседния недостроен жилищен блок. Иван е пред тях. Отсреща седи Дончо. Изглежда зле, с разфокусиран поглед и мръсни дрехи.

Куче, вързано за фургона, не спира да ги лае. Иван се отправя натам.

Глава на преживящ кон. Конят е вързан за колелото на фургона.

Иван почуква. Отвътре се чува глас.

Във фургона има две единични легла, маса, два стола, електрическа печка, две шкафчета и етажерка. Навред – строителни дрехи и инструменти, багажи, празни бутилки, ботуши, обувки. **Две момичета** стоят по анцузи, шият огромно парче брезент. То запълва вътрешното пространство на фургона.

Иван натиска брезента, за да го видят по-добре.

МЛАДА ЖЕНА

- Кого търсите?

ИВАН

- Търсим работа, аз съм строител. С онова момче съм.

Момичетата се споглеждат. Смърят кучето и то спира да лае.

МЛАДА ЖЕНА

- Днес ни върви. Вие сте втория или третия, който пита за работа. Трябва да говорите с техническия, ние тук само шием това.

ИВАН

- Къде е този технически?

МЛАДА ЖЕНА

- Не знам, някъде по строежа. Може и да пътува, той не винаги стои тука.

ИВАН

- А този кон?

МЛАДА ЖЕНА

- На някого е, не е наш. Ние сме тук само за да зашием това и си тръгваме. Не сме към бригадата, така че питайте някой от работниците дето живеят тука, ние нищо не знаем.

Иван надниква през прозорчето, през отворената врата. Събужда **подозрение** у двете момичета. Едното то тях (мълчаливото), е страхливо, стои на тръни.

ИВАН

- Сега се сещам! Тук едно време опъваха цирка. Ей на оня паркинг! Сетих се като видях коня.

МЛАДА ЖЕНА

- Може... Но нали ви казахме, ние не сме оттука. Намерете работниците, там на строежа са.

ИВАН

- Имаха същия брезент... За купола. Като дойдох в София преди двацет години, работех наблизо. Но тук опъваха цирка, добре си спомням. Имаше и фокусник, Фори. Асистентка му беше Ади. Това е синът ѝ, ей го там.

Двете девойчета съчувствено кимат, спрели за миг да шият.

ИВАН

- Тя си имаше разпразии с бившия си мъж. И ей го, лошото идва без да пита. Умира по време на коронния номер, когато е във въздуха. Инфаркт. Никой от публиката не разбира. Фори я смъква отгоре, публиката ръкопляска, не знае, че асистентката вече е умряла. Фори се покланя както си му е реда и завесата пада. Седем години били заедно. Умира на сцената, това е мечта за всеки артист. А онзи там е синът й.

МЛАДА ЖЕНА

- Аз май съм чувала такова нещо... Докато върви номерът, тя умряла и никой не разбрал. Пишеше го във вестника.

ИВАН

- А какво е това? – има предвид брезента.

МЛАДА ЖЕНА

- Те го опъват горе, да не им духа докато работят! Голямо течение става тука, на полето.

ИВАН

- Да, тук винаги духа.

МЛАДА ЖЕНА

- Заповядайте да хапнете. Извикайте и момчето.

ИВАН

- Благодаря. Имам познат сервитьор, обеща ми работа. Днес минавам – закусвалнята я няма. Съборена.

Иван махва на Дончо да дойде. Бори се с брезента, за да се добере до масата. Дончо идва. Не обръща внимание на момичетата. Иван отваря шкафче. Там има салам, кашкавал, халва. Иван му подава парче кашкавал. Дончо почва да яде. Догорчава му и той изплюва кашкавала през вратата.

Иван гледа към Дончо. Забравил е за храната и за глада си.

Дончо забелязва коня. Милва го по главата. Прегръща го.

Момичетата гледат трогнати тази сцена, но остават нащрек. Иван е осенен от непознато **дълбоко чувство**... Обляга се на стената. Гледа през прозорчето, през което се виждат високи тополи.

Двете спират да шият, разтревожено го следят.

Едната скришом напипва остро шило, готова за самоотбрана!

Очите на Иван.... Гърдите му се задъхват от непонятно вълнение.

Каваци... Жужене и цвърчене, което нараства. Високо в клоните има стотици гнезда. Малки птиченца... Иван се покатерва на върха. Клоните го закриват. Птичийт хор се усилюва. Силен вятър залюлява клоните. Иван взема едно пиленце в шепата си. Надвесва го над света... Всичко се люлее в особен танц – тополата, клоните, Иван, птиченцето в шепата му...

Ръката на девойчето продължава да стиска дългото остро шило.

Докато Иван има това **видение**, Дончо забелязва нещо и чува нещо. Оставя коня, надниква зад фургона. Хуква към оградата.

Зад храсталаците и изоставения паркинг, вече обрасъл с трева, има тайфатинейджъри.

Дончо се присъединява към тях. Тайфата наобикаля Дончо. Един-двама имат вид на начеващи наркомани. Говорят си нещо. Между тях е и **момчето-наркоман** от рокерското сборище. Дончо се радва на новата си среща с него.

Иван забелязва отсъствието на Дончо. Изскача от фургона, отправя се към компанията.

ИВАН

- Аз съм към Странджа! А ти – знаеш къде, при баща си! Ще си поговорите по мъжки и ще се разберете.

ДОНЧО

- Не съм мъж. нямам намерение да ставам такъв.

ИВАН

- Глупости, мъж си вече! Баща ти може да се гордее с тебе. Тръгваме!

ДОНЧО

- Щом съм мъж, сам ще реша какво да правя.

Тайфата се отдръпва и наобикаля Иван и Дончо.

МОМЧЕ

- Остави човека, бе готин! Какво ти е направил?

ИВАН

- Вас да ви няма! Изчезвайте!

Онези се споглеждат. Поколебават се дали да нападнат вкупом Иван. Той се досеща за опасността, грабва една сопа и я развъртява. Онези започват да се оттеглят един по един. Някой подмята нещо и те поемат през полето.

МОМЧЕ-НАРКОМАН

- Идваш ли?

Дончо не се колебае повече, тръгва след тях, настига ги.

ИВАН

- Върни се! Келеш такъв, нещастно хлапе! Дончо! Не отговарям за тебе, предупредил съм те!

Тайфата заедно с Дончо побягват през полето. Двама-трима се спират, грабват камъни. Запокигват ги към Иван. Той се пази, но един го уцелва по гърба. Онези надават радостен вик, изчезват от погледа му.

Иван пада на колене от болка в удареното място.

29. ЕКС. КАФЕ. СУТРИН.

На чаша кафе седят Иван, Наско и Никол. Иван яде кроасан.

Кафенето е на самата улица, край масичката им минава поток от хора.

Иван е недоспал, измъчен от безсънните нощи.

Наско е върнал част от самообладанието си, посъвзел се е.

ИВАН

- Добре че ви намерих по телефона. Иначе трябваше да се обадя в полицията, няха друг избор. Трябва да пътувам, много закъснях.

НАСКО

- С какво се занимаваш сега?

ИВАН

- Заминавам за Странджа, при брат ми.

Иван свършва с кроасаните и се затваря в себе си. Наско го измерва с поглед.

НАСКО

- Една нощ Дончо ми звънна отнякъде. Разказва за теб, как сте станали приятели... Благодаря ти.

ИВАН

- На мен баща ми беше селски пияница, а вие сте режисьор. Какво приятелство може да има между мен и Дончо?

НАСКО

- Имаш ли представа къде е той сега?

ИВАН

- Казах ви вече. Запиля се с някаква тайфа, такива като него. Дори не каза едно "чао".

НИКОЛ

- Вярно ли е, че си му давал марихуана?

Иван се задавя с кафето от изненада. После гледа с изумление ту Никол, ту Наско.

ИВАН

- Той ли ви каза това? Сигурно ви е казал и за бара, за оная курва. И там ходихме. Той не може да стои на едно място, трябваше да го вода насам-натам, колкото да спре да мисли за това, което е направил. И тъкмо се беше поукротил, ето че забягна с ония. Можех да го хвана, но се отказах. Не съм му аз бащата, вие сте бащата.

Никол и Наско се споглеждат.

НИКОЛ

- Нещо не ми се вързват нещата! Не може да говорите така. Трябва да разкажете всичко подробно в полицията.

ИВАН

- Нямам работа в полицията.

НАСКО

- Било, каквото било, сега трябва да го потърсим. Ти по-добре знаеш къде може да е.

Тримата мълчат. Потокът хора край тях не спира.

30. ЕКС. ПАРК. НОЩ

Част от тайфата, към която Дончо се присъедини. Някои са вече надрусани; въргалят се по тревата.

Дончо и едно **момиче**, седят прегърнати. Пият бира.

МОМИЧЕ

- Ще ми уредиш ли роличка при баща ти? Изкарах курсове...

Нейният глас и смях го карат да запуши уши.

Тя се опитва да му махне ръцете, за да я чуе. Започва да вика в ушите му:

МОМИЧЕ

- Стига си се правил на дръвник! Дони! Дони!.. Дръвник! Боклук!

Дончо стиска ръце върху ушите си. Докато онази не му обърне гръб.

Дончо вижда **момчето-рокер**. Припълзява на четири крака до него.

МОМИЧЕ

- Педераст! Да не мислиш, че ми пука!

ДОНЧО

- Важното е да не спираш...

Момчето задържа върху него безцветния си поглед.

МОМЧЕ-НАРКОМАН

- И да можеш, не спирай! Който спре, е боклук.

Слабостта обзема Дончо, той поляга на тревата.

ДОНЧО

- Мила мамо!.. Днес е... Днес... Кой ден сме днес?

МОМЧЕ-ВАРОМАН

- Кой ден сме?.. Това е важно. Защото днес май ще стана свободен.

ДОНЧО

- Това е супер, което казваш. Свободен...

Оня му подава цигарата си. Пушат, вдишвайки дълбоко дима.

МОМЧЕ-НАРКОМАН

- Пречат ми... - Момчето и удря с пръсти в очите и ушите си. - Ще ги махна, ще ги откача!

Затиска ушите си с ръце и започва да оре с лицето си земята под себе си. Дончо прави като него.

Момчето успява да се надигне.

Наблизо минава оживен булевард. Момчето нахлупва тинейджърската си шапка. Козирката **закрива** очите му. Изважда дъвката от устата на Дончо и **запушва** ушите си.

Момчето тръгва към улицата. Забързва се, затичва. Удря се в храсти, в дърво. Пада. Надига се, продължава да тича.

Дончо го наблюдава с премрежен поглед. Усмива се.

По булеварда със запалени фарове и с висока скорост преминават коли.

Дончо се изправя на колене. Дава кураж на своя нов приятел – с жест на ръката! – да успее в начинанието си!

И момчето успява. Блъсва се силно в мантинелата. Тялото му се прекатурва през нея, просва се върху платното. Изсвистяват гуми, изскърцват спирачки!

Момчето вече е изпод гумите на един автомобил...

ПАНИКА... Излиза шофьора на автомобила.

Тялото на момчето лежи безчувствено, премазано.

Дончо се просва на земята. Блажено се свива под храста, за да спи и да се отдаде на халюцинациите си.

В кола сред спрялата колона, са Наско, Никол и Иван.

Наско излиза, последван от Иван. Всичко става на трийсетина метра от лежащия Дончо, но двамата не го забелязват. Дончо е в плен на дрогата.

Наско разбутва тълпата. Отива при мястото на катастрофата. Вижда трупа на момчето, което лежи по гръб. Кляка, обръща трескаво главата му.

ГЛАСОВЕ

- Не го пипайте!.. Викайте “Бърза помощ”

Наско забелязва дъвката в ухото му и нахлупената над очите шапка.

НАСКО

- Той умира, по-бързо! Вдигайте го! Какво чакате?

Двама мъже, заедно с Иван, вдигат тялото. Пренасят го в колата. Наоколо другите коли правят път, освобождават движението.

ШОФЬОР

- Елате с мен, не знам пътя за болницата!

Наско успява само да махне на Никол. В суматохата не е сигурен дали тя го е видяла. Иван се е загубил някъде из тълпата.

Колата с тялото на момчето потегля.

Никол е изоставена и от двамата. Премества се зад волана и потегля, правейки опасна маневра.

Иван е забелязал Дончо. Той лежи сам, тайфата отдавна е офейкала.

Иван вижда, че е дрогиран. Чува се полицейска сирена.

Иван вдига Дончо на гръб. Потъва в тъмнината на парка.

31. ИНТ. ДИСКОТЕКА. НОЩ.

Дончо и Иван спират пред дискотека. Отпред – тълпа тинейджъри.

Дончо понечва да влезе. Иван го улавя за ръката.

ИВАН

- Нали ми обеща? Край на твоята забава, свърши вече!

ДОНЧО

- Верно ли? Я се разкарай! Моят купон още не е почнал.

Дончо рязко измъква ръката си и хлътва в дискотеката.

Иван тръгва подире му. Бодигардът го проследява с поглед – такива като Иван не влизат често в дискотеката.

ИВАН

- След малко се връщам, колега! – подвиква му.

Дончо се е изгубил сред тълпата. Вътре е почти тъмно. Бляскат цветни лъчи. Музика, шум. Свърталище на всякакви типове.

Иван се провира между телата, танцуващи, стоящи, или седящи. Накрая вижда Дончо. В ъгъла са се разположили направо на пода неколцина от тайфата. Пушат, киснат или просто куфеят.

Иван приближава решително. Улавя Дончо и го измъква настрана.

ИВАН

- Тръгвай!

ДОНЧО

- Кой си ти, бе? Ей, този има някакъв проблем!

ИВАН

- Няма да те оставя тука! Хайде, мърдай!

Иван го подкарва грубо. Дончо се отскубва и така ритва Иван по крака, че той се запревива.

ДОНЧО

- Копеле! – изкрещява. – Казах ти да не ме докосваш! Изчезвай!

Иван го грабва за ръката и насила го повежда. Дончо се съпротивлява, развиква се. Настава суматоха. Тайфата обгражда Иван.

ДОНЧО

- Махайте го тоя! - той закрещява с болка в лицето на Иван. – Аз ти повярвах! А ти ме излъга! Излъга ме! И ти си като тях, боклук като всички! Скот! Убийте го! Защо ме излъга, защо?

Дончо го е избило на плач. В очите му плуват **сълзи!**

Иван се стъписва от тези неочаквани думи.

И това е фатално за него. Някой го блъсва. Нахвърлят се отгоре му.

Иван разбутва тълпата, за да се добере до Дончо. Двамата за миг се гледат през мрежата от тела. Някой удря Иван. Иван не реагира. И друг го удря. Иван не отвръща на ударите; гледа към Дончо. Дончо гледа Иван.

Удрят Иван, опитват се да го отблъснат, но той стои на мястото си.

Тълпата е разпръсната от двама бодигардове. Не им се удава лесно да изхвърлят Иван. Той е силен. Принуден е да се брани.

Единият от бодигардовете получава ритник от Иван, от лицето му рухва кръв.

Дончо се е свил в ъгъла. Гледа към Иван. Заравя глава в колената.

Другият бодигард поваля Иван и почва да му нанася безжалостни удари.

Отвън се чува полицейската сирена.

ЗАТЪМНЕНИЕ

32. ИНТ. СТАЯ В СЛЕДСТВЕНОТО УПРАВЛЕНИЕ. ДЕН.

В една стая седят Наско, Никол и **следователят** по делото.

Вратата се отваря и придружен от полицаи, с белезници на ръцете, влиза Иван. Той все още има белези от ударите по лицето.

Иван ги поглежда, но само за миг – с угаснал поглед.

Наско е шокиран от Иван, от очите му – **отчаяни, лишени от живот.**

СЛЕДОВАТЕЛ

- Познаваш ли ги? – пита той Иван. Иван мълчи. - Питам те познаваш ли ги? - Обръща се към двамата. – Отказва да говори, отказва да пише. Цял месец вече. Но това е негово право. - Обръща се отново към Иван. –Значи отказваш да отговаряш на въпросите ми? Защо се сби в дискотеката? С какво си се занимавал след като напусна жена си?

Иван не реагира, той сякаш не е тук.

Следователят се отказва от повече въпроси. Направил е този разпит за да демонстрира пред Никол и Наско неадекватността на поведението на Иван.

СЛЕДОВАТЕЛ

- Изведете го!

Полицаят мълком извежда Иван.

СЛЕДОВАТЕЛ

- Съобщили сте, че сина ви е изчезнал. И че е бил с Иван. Иван го е подмамил, може би? Или какво?

Наско мълчи, в душата му се води борба.

НАСКО

- Не познавам този човек! – казва накрая той.

Никол поглежда демонстративно към него. След това измъква от чантата си една фотография. Показва я на следователя. На нея виждаме Иван от пробните снимки. До Иван се вижда и Наско.

НИКОЛ

- Постоянно има скрупули. – тя има предвид Наско. – Професионална деформация! Истината е, че този човек му създаде неприятности – тя посочва Иван от фотоса. – Беше поканен за проби в нашата телевизионна продукция. Но беше неподходящ и отпадна. Отвлече сина му, давал му е и марихуана...

СЛЕДОВАТЕЛ

- С каква цел му е давал марихуана?

НИКОЛ

- Според мен е някакъв сбъркан, налудничав тип. Може би за да си отмъсти. Или просто от тъпотия. Такива лумпени са непредсказуеми.

СЛЕДОВАТЕЛ

- Трябва да напишете това, което ми казахте сега.

НАСКО

- Аз не мога. Извинете, но не мога.

Следователят наблюдава Наско, който вече е разобличен. Но му съчувства.

СЛЕДОВАТЕЛ

- Едва ли ще му помогнете. Държал се неадекватно с две момичета в някакъв фургон, в дискотеката счупил главата на един бодигард.

Наско мълчи. Още е под впечатление от промяната, настъпила у Иван.

НАСКО

- Бил е предизвикан. Искал е да измъкне сина ми от дискотеката и да го върне вкъщи.

НИКОЛ

- Наско, престани да си измисляш! И така да е, не знаеш с каква цел го е направил!

СЛЕДОВАТЕЛ

- Все едно какви са били мотивите му. Важното е, че ако го пуснем, бодигардовете ще го убият. Това поне е абсолютно сигурно, те си го казаха в прав текст. Затова по-добре да остане известно време тук, докато мине делото.

33. ЕКС/ИНТ. ЦЕНТРАЛЕН СОФИЙСКИ ЗАТВОР. КИЛИЯ. ДЕН.

Централен софийски затвор. Полицейска камионетка влиза в затвора. Вратите се затварят след нея.

По коридора надзирател води Иван. Той е остриган, в затворнически дрехи. Отключват килия. Въвеждат го вътре.

НАДЗИРАТЕЛ

- Този си е глътнал езика, не ще да приказва. Оставете го, не го закачайте. Лекарят каза, че е болен. Скоро ще го местят.

В килията има други двама. Единият е **Светльо**, 35-годишен, рецидивист. Другият лежи, разгръща списание.

Надзирателят трясва вратата, заключва. Звънът дълго отеква.

СВЕТЛЪО

- Не ти ли харесва? – Иван стои като истукан наред тясната килия. Неузнаваем е. Главата му виси на гърдите като топка. Краката му се подкосяват и той ляга на леглото. Забива поглед в тавана. Очите му са пусти.

Светльо мълком го наблюдава. Става му интересно.

СВЕТЛЪО

- Как е навън? Разправяй! Пичките питат ли за нас?

Иван мълчи. Обръща му гръб. Това предизвиква Светльо. Пресяга се, дръпва го за рамото и го обръща.

СВЕТЛЪО

- Да се разберем! Ако ме уважаваш и аз ще те уважавам. Питам те като човек, а ти ми обръщаш гръб. Така можеш да отнесеш някоя пишка.

Лежачият запущва цигара. Поглежда към Иван.

ЗАТВОРНИК

- Остави го, от многото млатене е превъртял, не виждаш ли.
Иван гледа с угаснал поглед. Затваря очи.
На лицето му се появява слаба, далечна усмивка.

СВЕТЛЪО

- Той май вярно е куку. Но това не пречи да го пробваме.
Другият става, приближава до лежащия Иван. Разкопчава панталона си и пикае
върху тялото на Иван. Иван не реагира.
Дори за рецидивист като Светльо, това е шокиращо.
Усмивката застива на устата му.

34. ИНТ. ДОМЪТ НА НАСКО. НОЩ.

Наско спи с дрехите. Върти се, изпотен, има кошмари.
Телефонът, който е до главата му, звъни. Той скача. Грабва слушалката.

ГЛАСЪТ НА ДОНЧО

- Как си?.. – говори с надебелен език. – Кошмари ли имаш?

НАСКО

- Здравсти!.. Ти ли си? Откъде се обаждаш?

Сяда в леглото, става, обикаля нервно.

ГЛАСЪТ НА ДОНЧО

- Сериалчето си го спрял... Поздравления! Не очаквах.

НАСКО

- Благодаря... Кога ще се видим? Имаме да си казваме много неща.

ГЛАСЪТ НА ДОНЧО

- Когато станеш дресьор на мечка.

Двамата помълчават.

НАСКО

- Срещнах Иван в ареста...

ГЛАСЪТ НА ДОНЧО

- На него вече му е все едно къде е и кого е срещнал. Не ми споменавай за
него, той ме излъга.

НАСКО

- Върви да го видиш, не го оставяй така!

Наско очаква положителната реакция на Дончо, но Дончо само въздъхва.

ГЛАСЪТ НА ДОНЧО

- Самарянин!.. Я се обади в полицията и им кажи да ни оставят на мира!

Дончо затваря. Наско гледа слушалката в ръката си. Слага я обратно.

Отива до прозореца. На масата лежи фотографията на Иван.

Наско я взема. Гледа необикновеното лице на Иван, **горящите му тъмни очи,
пълни с неясен копнеж и духовна жажда!**

Наско измъква една потънала в прах чанта, оставена върху гардероба. Отваря я, пръстите му се покриват с прах. Вътре има любителска 16-милиметрова КАМЕРА, във вехт калъф. Има още и ролки с лента, малък статив. Наско изважда камерата от калъфа и поглежда през визьора. Телефонът отново звъни.

НАСКО

- Да!

ГЛАСЪТ НА НИКОЛ

- Извинявай, събудих ли те? Искях да се чуем преди да замина.

НАСКО

- Какво?... Откъде се обаждаш?

ГЛАСЪТ НА НИКОЛ

- Не ми се сърди. Утре рано сутринта летя. Искях да ти благодаря за всичко и да ти се извиня, за това което стана при следователя.

НАСКО

- Къде заминаваш? Защо така изведнъж?

ГЛАСЪТ НА НИКОЛ

- За Португалия. Ще работя в посолството, секретарка на културното аташе. Ако имаш път към Португалия, обади се.

Наско замълчава. Едва се сдържа да не я изругае.

ГЛАСЪТ НА НИКОЛ

- Чао! Целувам те! Желая ти успех. И всичко да свърши благополучно.

Наско оставя слушалката. Стои замислен.

Изведнъж на вратата се звъни. Наско трепва.

Той пристъпва тихо до вратата, поглежда през шпионката.

Отвън стои... **ДОНЧО!**

Наско маха резетата, отключва. Отваря вратата.

На стълбището Дончо се опитва нещо да обясни. Олюлява се.

Не е сам. По стълбите надолу са се наредили поне още 5-6 души, момчетата и момичето от тайфата. Шарени, с мърлявите си прически и дрехи. Някои седят отегчени, други пушат.

Наско им прави път да влязат. Но Дончо ги спира.

ДОНЧО

- Видяхте къде живея. Сега чао! Ако ми трябвате, знам къде да ви намеря.

МОМИЧЕ

- Дони! Стига си въртял кофти номера! Къде да ходим сега?

Дончо влиза, тръшва вратата след себе си. Заклучва. Наско го гледа слисан.

На масата лежи 16-мм камера. Дончо я взема. Вдига я, насочва я към Наско.

Виждаме Наско така както го вижда Дончо през камерата.

ДОНЧО

- Не съм знаел, че имаш такава! - сваля камерата той.

НАСКО

- Навремето бях в любителското кино. Трябва да ти покажа първите си филмчета. По-добри са от всичко, което съм правил после. Дончо отива в стаята си. Сяда пред компютъра (той не работи). От стената го гледа афишчето на Ади. По монитора има слой прах.

НАСКО

- Прочетох всичко... Извинявай, че не те попитах!

ДОНЧО

- И за овчаря ли?

НАСКО

- И за него...

ДОНЧО

- И за мама?

НАСКО

- Може като малка наистина да е мечтала да стане циркова артистка. Никога не ми го е казвала, но не го изключвам. Наско го поглежда. Срещат погледите си. Дончо го напушва смях.

ДОНЧО

- На мен обаче ми го е казвала. И то много пъти.

НАСКО

- Е, добре, как ще ти извиняваме отсъствията сега? В училище знаят какво си направил. Трябва да измислим някоя по-достоверна версия. Не като циркаджийската. Но спокойно, аз ще имам грижата.

ДОНЧО

- Къде е Иван?

НАСКО

- Може да са го тикнали и в затвора... Онези адвокати са силни. Двамата се гледат известно време със смесени чувства. Дончо се навежда към Наско и изведнъж му прошепва с пиянски глас:

ДОНЧО

- Там ще намери покой... Какви очи, а? Отшелникът от Парория! Дончо се ухилва. Наско млъква. Предлага му цигара. Двамата запушват. **Внезапно Дончо се закашля. Привежда се, сгъва се надве. Свлича се на пода. Избухва в тих, неутешим плач.** Наско не знае как да реагира. Дончо се въргаля в краката му. Стене без звук...

35. ИНТ. КАБИНЕТЪТ НА ДИРЕКТОРА НА ЗАТВОРА. ДЕН.

Централният софийски затвор. Месингова табела с надпис: ДИРЕКТОР. Директорът на затвора и Наско стоят до прозореца. Кабинетът е на третия етаж. Двамата наблюдават обедната почивка, шляенето на затворниците в карето.

Сред тях забелязваме Иван. Застанал е встрани, далеч от другите. Седнал направо на земята. При него идва Светльо, говори му приятелски. Иван се отдалечава, за да бъде сам.

ДИРЕКТОР

- От двайсет години съм в системата, но такъв случай имам за пръв път. Труден казус. Може да има неясни последствия. Иван още е в шок. С никого не общува, дори със следователя. Затворниците трудно прощават такова поведение. Добре, че Светльо го е взел под своя закрила.

НАСКО

- Тъкмо затова искам да направя филм за него. Иван има странна съдба. Откъде у един обикновен работник, почти неграмотен, се появява това... не знам как да го нарека.

ДИРЕКТОР

- Мислите, че той съзнателно е спрял да говори? Това е последното, което бих си помислил за него.

НАСКО

- Сигурно иска да намери някакъв покой. Може би да избяга.

ДИРЕКТОР

- Заключение на психиатъра е друго. Той смята, че при Иван се наблюдават първоначални симптоми на циклофрения. С това се обяснява тоталната му депресия и отчуждение. Може ли да ми оставите сценария да го прочета?

НАСКО

- Нямам сценарий. Това ще бъде документален филм за Иван. – Изважда от чантата си видеокамера. – Искam да проследя какво ще се случи с него оттук нататък. Затова просто ще снимам живота му.

Директорът го изслушва недоверчиво. Не може да приеме аргументите му.

ДИРЕКТОР

- Все пак имате идеята. И аз харесвам киното. Някога участвах в кинолюбителски клуб. Доколкото знам, и вие идвате оттам. Голяма краста е киното!

През цялото време двамата са наблюдавали през прозореца двора със затворниците и Иван, който стои настрани от всички...

... ПРИБЛИЖАВАМЕ КЪМ ИВАН, ОТГОРЕ ОТ ПРОЗОРЕЦА. СТИГАМЕ ДО КРУПЕН ПЛАН НА ЛИЦЕТО МУ.

Изображението постепенно, в хода на това приближаване, променя характера си, става документално.

Оттук до края на филма епизодите са черно-бели и носят хроникалния характер на скритото наблюдение.

Изображението е едрозърнесто, движенията на камерата са понякога хаотични – Наско снима с любителската си видеокамера. Понякога фокусът изчезва, после пак се появява.

Впечатлението е за документална точност, за истински парчета живот, за дъх на неподправена реалност.

ДВОРЪТ НА ЗАТВОРА. Затворници се шляят из двора в обедната почивка. Иван е настрана. Минават покрай него, спират се. Говорят му, после се смеят. Отминават. Светльо е наблизо. Вече не го защитава. Иван не ги чува, макар че гледа подир тях...

РУДНИК. Затворниците работят в открит рудник. Автобусът им е наблизо. Шофьорът е дебел сержант. Седи на една количка. Затворниците товарят вагонетки, копаят. Изнасят на ръка. Различаваме Иван. Той стои прав. Пред него има пълна количка. Пуши. Вдига глава към слънцето. Зажумява от ярките му лъчи. Напълно се е изоставил. В лицето му има нещо налудничаво, неясно... Качва се на вагонетката с руда. Коленичи там. Главата му клюма върху гърдите. Наоколо някои го зяпат, други са безразлични. При Иван отива надзирателя. Говори му нещо. Задърпва го да слезе от вагонетката. Надзирателя го събаря долу, понеже Иван се бави. Приближаваме към Иван. Той вперва угаснали очи в нас. Засмива се. Сяда на земята с гръб към нас. Стои така дълго, с напечен от слънцето гръб.

СТОЛОВАТА НА ЗАТВОРА. Затворниците са насядали по масите. Тракат с лъжиците по чиниите. Възбудени са, напрежението расте. На една от масите седи Иван. Замерят го с хляб, с лъжици. Светльо гледа и се забавлява. Той също го замеря. Иван вдига ръце да се брани. Навежда се или кляка (не се вижда добре). Някои се надигат от местата си, наставка бъркотия, блъсват камерата, мнозина се изпречват пред кадъра, закриват го. В столовата влизат цивилни лица, придружени от униформен полицаи. Щом виждат полицаи, затворниците поутихват, после възбудата ги обзема още по-силно. Надзирателят се опитва да ги надвика. Никой не го слуша. Близкостоящите спорят с него. Поради лошия звук и голямата врява, не долавяме отделни реплики. Някой се покатерва на масата и излива демонстративно чинията си с яденето. Други го последват. Донасят казана. Затворниците изсипват яденето в него или направо на пода.

СВЕТЛЪО

- Гладна стачка! Помия! Няма да ядем!

ГЛАСОВЕ

- Гладна стачка! Амнистия! Амнистия!

Иван се е загубил сред тълпата.

СТАЯ ЗА СВИЖДАНЕ. От едната страна на мрежата седи ДОНЧО. От другата – Иван. (Снимано е отдалече, виждат се и другите).

Дончо мълчи, Иван също.

Свиждането свършва. Подканят Иван да тръгва. Дончо кимва на Иван. Фиксира го с необикновеното си зрение. Иван вдига глава. Гледат се.

Дончо поглежда към тавана. Вдига ръка и проследява нещо, което се движи. Прави това няколко пъти.

Иван вдига поглед към тавана за да проследи и той това движещо се нещо.

ЗАТВОРНИЧЕСКА БОЛНИЦА. Табела с надпис. Коридор. По него върви лекар, две сестри разговарят. Вкарват носилка, минава чистач. Болни, превързани се появяват и гледат към камерата. Но скоро забравят за нея.

Иван лежи в болнична стая с други неколцина. В тежко състояние е.

Лекар се надвесва над него. Не се вижда каква точно манипулация му прави.

Група лекари си говорят, смеят се. Става дума и за Иван, гледат към него, нещо сверяват. После сменят темата. **Навън е зима, ваят едри парцали сняг.**

И изведнъж – чудо! Иван вижда някого. Камерата панорамира – това е **Дончо!**

ДАЛИ ТОВА Е ВИДЕНИЕ ИЛИ ИСТИНА?

Дончо е облечен в бяла лекарска престилка. Вероятно се е промъкнал незабелязано. Уж се е спрял пред някакъв болен на съседното легло. Но всъщност гледа към Иван. Кимва му както и при свиждането.

Иван го гледа с угасналия си поглед.

Дончо издебва момента и тиква нещо под възглавницата му. След малко Иван пхва ръка и изважда... кутия цигари “Житан”. Отваря капака. Отгоре върху цигарите е сложено сребърното **медальонче** на Иван (което той даде на сводника в бар-вариетето). Иван стисва медальончето в ръка.

В очите му се появяват сълзи. Той се извързва.

От Дончо няма и следа в стаята...

КОРИДОР. ПОРТАЛ НА ЗАТВОРА. Минали са две години.

През полуотворената врата се вижда Иван в гръб. Предават му дрехи. Той ги мери върху себе си. После събува обувката си. В тока си е скрил сребърното медальонче. Слага го на шията си. Дежурният нещо му говори, шегува се. Потупва го по рамото. На Иван му се подкосяват краката.

Сяда на стола. Дежурният е разтревожен, гледа го. Иван се изправя.

ПРЕД ПОРТАЛА дежурният нещо му казва. Духа леден зимен вятър и вдига виелици от сняг. Иван зъзне в лятното си отесняло сако.

Той подава документи, придружаван от надзирател.

Иван взема документ, който му подават, сгъва го. Пхва го в джоба си.

Излиза през портала.

Пред затвора спира. Не знае накъде да поеме. Пресича улицата. Влиза в отсрещния магазин. Подава банкнота. Продавачът я гледа, нещо му говори за банкнотата, в смисъл че тази сума е недостатъчна.

Иван рови с вкочанели ръце за още пари. Не намира. Духа на пръстите си за да се сгрее.

Продавачът отброява три-четири цигари и му ги подава. Иван ги взема. Когато се обръща, Иван вижда ДОНЧО. Той стои на тротоара.

Дончо е навлякъл огромно зимно **палто**. Смешен е. Дончо го съблича. Подава го на Иван. Иван го облича. По мярка му е.

В джоба на палтото има нещо. Иван го изважда. Това е малка питка кашкавал и парче халва, завита в найлон. Кашкавал и халва като тези, които Дончо яде във фургона на строителите край пустото поле.

Двамата мълчаливо тръгват по тротоара. Виелица. Леден зимен вятър...

“ТИХ ТРУД”. На табелата пише: ТИХ ТРУД. ПРЕДПРИЯТИЕ ЗА ХОРА С УВРЕДЕН СЛУХ И ГОВОР.

Месец март или април е, снегът се топи, но хората още са с кожуси.

В едно от помещенията на предприятието се изработват клечки за зъби. Иван е сред другите работници. Косата му вече е пораснала. Посребрена е.

Някои от работниците разговарят чрез езика на жестовите, други просто си работят. Иван е съвестен. Брои клечките и ги слага в малки цилиндрични поставки. Край него има стотици кашони с готови клечки за зъби.

ПРЕД “ТИХ ТРУД”. Лято е. Иван излиза заедно с други работници. Взема велосипеда си, който е завързан за близкото дърво.

Наблизо го очаква **жена** на неговата възраст. Двамата тръгват редом към портала. (Снимано е отдалече. Не се виждат лицата им). Излизат извън фабриката. Тя се качва отзад, на багажника. Иван потегля с велосипеда.

ЦЪРКВА. Иван седи на пейка в градинката на черква.

Есен е. Листопад. Сам е.

След малко виждаме жената, която беше с него, до будката за сладолед. Купува сладолед на момченце, на не повече от 4-5 годинки. То иска веднага да започне да го яде, но майка му не дава. Обяснява му нещо с жестове, на езика на немите. Момченцето се разплаква.

Жената се връща. Сяда при Иван. Момченцето също идва, продължавайки да плаче.

Иван го взема на колене и му дава да ближе сладолед. После ближе и той. Така се редуват. Момченцето се укротява. Жената отваря вестник. Зачита се.

В клоните на близкото дърво подскача дрозд. Момченцето го вижда и го посочва на Иван. Иван вдига поглед. Гледа към дрозда. Той е кацнал на клоните, зад които се провижда образа на свети Георги Чудотворец, изписан над входа на църквата.

Иван изсвирва с уста една трела. После още една. Дроздът се заслушва. На третата трела на Иван, дроздът вдига човка и изсвирва една толкова дълга и хубава трела, че Иван се усмихва... Момченцето гледа в захлас ту птицата, ту Иван.

Жената започва да обяснява нещо с жестикулации на Иван. Той я гледа, усмихва се и ѝ кима. Навежда се и я целува.

Зад кадър се чува ясна песен на дрозда. Той изстрелва трела след трела.

ЛИЦЕТО на Иван и мъченическата му усмивка постепенно изпълват целия екран.

Екранът изсветлява в слънце. Птичата песен залива всичко.